

पू. नानासाहेब ठोसर ऊर्फ

श्री नारायणश्रम स्वामी

— श्री. ली. के. शेंडे
२/७९, नेहरु नगर,
कुला (पूर्व),
मुंबई-४०० ०२४.

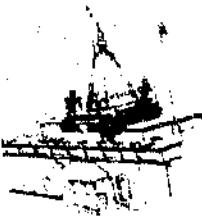
श्री साईलीला मासिकाच्या जुलै १९८६च्या अंकात श्री. नानासाहेब ठोसर यांचा उल्लेख आहे. हे नानासाहेब ठोसर फार मोठे संत होते. साईबाबांच्या दर्शनाने व सहवासाने काही व्यक्ती फार मोठ्या योग्यतेला पोहोचल्या. त्यांपैकी एक म्हणजेच नारायणस्वामी होते. यांची माहीती फारशी कुठे प्रसिद्ध नाही. ते शेवटी शेवटी वाई क्षेत्रांत राहिले. परम पूजनीय अण्णासाहेब घोलप व 'वाई' येथील काही मंडळींनी त्यांच्या संबंधी माहीती दिली. त्यामुळे श्रीयुत नानासाहेब ठोसर यांच्याबद्दल छोटा लेख लिहू शकलो.

श्रीमत परमहंस परिव्राजक श्री. नारायणश्रम स्वामी यांचे मूळ नाव श्री. नारायण महादेव ठोसर असे होते. न्यायमूर्ति महादेव गोविंद रानडे यांचे ते भावे. त्यांचा जन्म—इ.स. १८७० साली झाला. लहानपणापासून त्यांच्यावर उत्तम संस्कार झाले होते.

शिक्षण पूर्ण झाल्यावर ते जकात खात्यात नोकरीला लागले, त्या खात्यात अधिकारी झाले व १९२५ मध्ये सेवा निवृत्त झाले. त्यांचा आवाज फार गोड होता. अभंग छान म्हणत. केवळ गोड अभंग न म्हणता, स्वतः उत्तम अभंग रचना करीत. अभंग सोपे व अर्थपूर्ण असत. शब्दांचा गोडवा लक्षात येण्याइतका गोड होता. स्वतःला ते 'नानू' म्हणजे 'लहान' म्हणवीत. 'गृहस्थाश्रम' त्यांनी उत्तम प्रकारे केला होता. त्यांची निर्णय शक्ती फार चांगली होती. अडवण आली, अझून राहायचे नाही. पर्यायी विचार करून काम करीत असत. त्यांची एक झलक येथे उद्धृत करतो.

'वाई' क्षेत्री 'दशहरा-उत्सव' प्रत्येक घाटावर होतो व आळीपाळीने प्रत्येक व्यक्तिला काही खाद्य पदार्थ 'प्रसाद' साठी आणावा लागतो. नानासाहेबांना 'पोहे' आणायला सांगितले होते. लढाईचा काळ. 'भाताचे पोहे' मिळेनात. नानांनी 'तांबडे जांधळे' म्हणजे 'मिलो' रेशन कार्डवर घेतला होता. तो नीट करून धुतला, वाळवला व रात्री भिजत घालून दुसऱ्या दिवशी त्याच्या लाहौद्या बनविल्या व त्या लाहौद्याचा चिवडा प्रसाद म्हणून वाटला. पण 'नकार' दिला नाही.

नोकरीत असतानाच त्यांनी सपलिक भारत यात्रा केली होती. त्यांच्या पत्तीचे नाव—'सखूताई.' संचास घेऊन सुळा ते सपलिक रहात. विचार आधुनिक व बुद्धिनिष्ठ होते. ते देहयष्टिने उंचपुरे होते व भव्य दिव्य दिसत असत. काषाय वस्त्रे धारण केलेली व हाती दंड कमंडलू धारण केलेली ही व्यक्ती पहाताच लोक नतमस्तक होत.

नानासाहेब ठोसर साईबाबांच्याकडे १९१० मध्ये गेले व त्यांच्या विचारांवर-
आचारांवर पू. साई महाराजांचा फार परिणाम झाला होता. सन १९२५ साली ते सेवा
निवृत्त झाल्यावर त्यांनी १९३१ पर्यंत सर्व भारताची यात्रा केली व महाराष्ट्रातील सर्व
तीर्थक्षेत्री वास केला. शेवटी १९३१ मध्ये ते काशीला गेले. तिथे त्यांचा सहवास
श्रीमत् परमहंस परिवाजक वेदाश्रम स्वामी (दंडी-स्वामी) यांच्याबरोबर झाला. हे दंडी
स्वामी फार विद्वान होते. आचार उत्तम होता. ह्या दंडीस्वामीनी नानासाहेब ठोसर
यांना संन्यास दीक्षा दिली. चतुर्थाश्रमांतील त्यांचे नाव 'नारायणाश्रम स्वामी' असे होते.
त्यांचे मुखी नेहमी 'नारायण-नारायण' हा शब्द असे. संन्यास घेतल्यावर त्यांचा
मुक्काम पाल्याला त्यांनीच बांधलेल्या 'श्री साईनाथ हनुमान' ह्या मंदिरात होता. परंतु
ते 'पार्ले' सोडून 'वाई'ला आले.

नानासाहेबांनी पैसा शिल्लक ठेवला होता. नानासाहेब हे अपत्यहीन होते. ते व
त्यांची पत्नी 'वाई' येथे राहिला आले तेळा. त्यांच्या जवळील दव्य त्यांनी आपल्या
मित्रांजवळ 'ठेव' म्हणून ठेवले होते. मित्र 'वारकरी' होता. नाना व त्यांचे मित्र पंढरीची
वारी एकत्र करीत. ह्या त्यांच्या मित्राने त्यांची 'ठेव' (दव्य) बुडवले. त्यामुळे नानांचे व
त्यांच्या पत्नीचे हाल झाले. कारण वृद्धत्व, अपंगत्व आणि मित्राने दव्य बुडवलेले.
ह्या कारणास्तव शेवटी शेवटी त्यांना फार त्रास झाला.

कामगिरी

नानांची सर्वांत मोठी कामगिरी म्हणजे गोपाळनाथ चरित्राचे संपादन – पुनर्लेखन.
१९५३ साली 'शाहीर - हैबती' लिखित – 'श्री-नाथ लीला-विलास' हा ग्रंथ त्यांनी
'शुद्ध-प्रत' पद्धतीने लिहून संपादन करून मुद्रणाकरिता सिद्ध केला.

परम पूजनीय 'गोपाल नाथांचे चरित्र' ओवीबद्ध ३२ अध्यायात लिहिलेले चरित्र
गोपालनाथांचे बंधू 'शामानंद' ह्यांनी लिहिलेले होते. त्या चरित्राचे संशोधन पुनर्लेखन
नानासाहेबांनी केले. वयाच्या ८५व्या वर्षासुद्धा ते कार्यरत होते. माघ वद्य नवमी शके
१८७७ - २३-१२-१९५५ ह्या दिंवशी त्यांचे साई-चरणी मिलन झाले.

तत्त्वज्ञान

प्रत्येक माणूस – सच्चिदानन्द पदी पोहचू शकेल. अहंकार घातक आहे. प्रेम करा,
मनापासून प्रेम करा. म्हणजे दृष्टि बदलेल. हृदयातला नारायण जागा होईल. प्रेम,
सेवा, भक्ती शरणागती ह्यांचे पालन करा व 'सच्चिदानन्द' पद प्राप्त करा.
नारायण-नारायण.

पूजनीय नानासाहेब ठोसर यांची 'श्री-स्वामीसमर्थ' (अक्कलकोट), 'श्री
गोपालनाथ' – (त्रिपुटी) व 'साईमहाराज' या तिघांवर फार भक्ती होती. ते नेहमी
साई-महाराज पांडुरंग। शिर्डी माझे पंढरपूर, असे म्हणत. त्यांचे दोनतीन अभंग येथे
देत आहे.

(१)

कर्मी कर्मठ गुंतले । वर्णवीण भ्रमावले ।
कर्माभिमान बहू खोटा । परमार्थ आणी तोटा ।
कर्माचे रहस्य जाणावे । चित्त शुद्धिते पावावे ।
नानू-म्हणे क्हावे निष्काम । हेचि जाणे वर्मकर्म ।

(२)

क्षेत्र-तीर्थ यात्रा सफळ । भक्तिचि झुळझूळ आंत वाहे ।
यात्रा पर्यटणी होतो संत संग ।
वागावे असंग जनामाजी ।
कुटील जनांची करावी उपेक्षा ।
सांप्रदाय दीक्षा मोडू नये ।
नानू म्हणे भावे संतासी वंदावे ।
आणिक बरवे दुजे नाही ॥

(३)

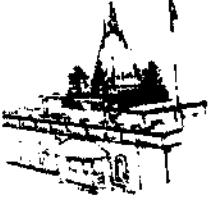
देवाजीने कृपा केली । चित्रवृत्ति स्थिरावली
अवधे विकार मावळले । अंतःकरण शुद्ध झाले
स्वज्ञ सुबुद्धि विराली । अखंड जागृति राहिली
नानु म्हणे मुक्त झालो । आतां ब्रह्मरूप ठेलो

(४)

बरवे आजि झाले संतांचे दर्शन ।
वृत्तीशी वळण सेवा धर्मी ।
संतदर्शने होईल सफळ ।
अंतःकरण निर्मळ बोधे होय ।
संत आशीर्वाद पावा हो सकळ ।
राजी घननीळ होय तेणे ।
नानूदास म्हणे संतांचा महिमा ।
सांगता – तो आम्हां शक्ति कैची ।

पू. नानासाहेब एका परीने मौनी होते. स्वतःचा विचार करीत नसत, स्वतःबद्दल बोलत नसत, त्यांच्याबद्दलची माहिती फार उपलब्ध नाही.

परम पूजनीय अण्णासाहेब घोलप व वाई येथील सर्वश्री गांधी व पू. टांकसाळे गुरुजी ह्यांचेमुळे सदर माहिती मिळाली. वरील अभंग पू. अण्णासाहेब घोलप योच्या 'श्री नारायणाश्रम-स्मृती' ह्या आता दुर्मिळ पुस्तिकेमधून घेतले आहेत.

“ज्याच्या पाठी श्रीसाई, जगी त्यासी भय नाही!”

— श्री. नंदू लक्ष्मण पाटील
महेश कृपा चाळ,
लोकमान्य नगर,
ठाणा-४०० ६०६ (प.).

दयावंत श्रीसाईबाबांची कृपा झाली तर असाध्य गोष्टी सहज साध्य होतात. फक्त श्रद्धा आणि सबूरी हवी.

माझी बहीण सौ. ज्योस्ना हिस १९८१ साली पहिला मुलगा झाला. घरात वंशाचा दिवा लागला म्हणून सर्वाना आनंद झाला. मुलगा ७-८ महिन्याचा असताना त्याला एके दिवशी अचानक फीट आली. मुठी आवळून तो डोळे फिरवू लागला. घरात सर्वत्र गोंधळ माजला. डॉक्टरोपचार झाले. २-३ दिवस सुखाचे गेले आणि पुन्हा मुलाला फीट आली. सर्व काही उपाय झाले.

शेवटी एक दिवस बहीण मुलाला घेऊन माहेरी (अलिबाग येथील घरी) आली. तेथे माझे आई-वडील रहातात. ४ दिवस चांगले गेले. परंतु कमचे निदान कोणीच करु शकत नाही, तसेच झाले. तेथेही मुलाला अचानक ताप भरला. आणि क्षणाधर्ति मुलाने डोळे फिरवले. घरात रडारड झाली. मुलाला स्पेशालीस्ट डॉक्टरांकडे नेण्यात आले. अखेर डॉक्टरांनी सांगितले की, “याला २-३ वर्षाचा होईपर्यंत अशीच फीट येण्याची शक्यता दिसते!” हे ऐकून सर्वाना आभाळ कोसळल्यासारखे झाले. बहीण-मेहुणे चिंतातूर झाले. फार मोठा प्रसंग त्याच्यावर ओढवला. मला इकडे झालेला प्रकार समजला तेळा, मलाही काहीच सुचेनासे झाले. आता फक्त श्री साईबाबांचाच आधार होता. श्री साईबाबा यातून काहीतरी मार्ग काढतील याची पूर्ण खात्री होती. मी बाबांना कळवळून प्रार्थना केली की, “बाबा भाच्याला लवकर बरे वाटू द्या! मी त्याला तुमच्या चरणांशी शिर्डीला घेऊन येईन” आणि, मी भाच्याला पहाण्याकरिता घरी गेलो. माझ्याजवळ शिर्डीहून आणलेली बाबांची उदी होती. त्यातील चिमूटभर त्याच्या तोंडात टाकून, थोडी कपाळाला लावली; व बहिणीला सांगितले की, “माई! आता याला डॉक्टरांकडे नेऊ नकोस फक्त बाबांवर विश्वास ठेव आणि निश्चित रहा. त्याची काळजी घेणारे साई समर्थ आहेता!”

आणि आश्चर्याची गोष्ट की, त्यावेळपासून मुलाला आलेली फिट गेली ती आजतागायत आली नाही. आता भाचा (चि. महेंद्र) शाळेत जाऊ लागला आहे. काय ती बाबांची किमया! डॉक्टरांचे ते वाक्य, हजारो रुपयांचा चुराडा, पण बाबांच्या उदीने जो चमत्कार घडवून आणला तो मी कधीही विसरु शकणार नाही.

शिरडी वृत्त जुलै १९८७

या महिन्यात गुरुपौर्णिमा उत्सव आल्याने “श्री”च्या दर्शनासाठी साईभक्तांची गर्दी बरीच होती. तसेच पंढरपूर यात्रेस जाणारे व येणारे अशा साईभक्तांची खूपच गर्दी झाली होती. हा उत्सव शुक्रवार दि. १०.७.१९८७ ते रविवार दि. १२.७.१९८७ पर्यंत ३ दिवस समाधि मंदिरात मोठ्या उत्साहात साजरा झाला. नामांकित कलाकार श्री. वेणूकांत नार्वेकर, जयवंत कुलकर्णी, मुंबई वगैरे कलाकारांच्या हजेन्या झाल्या. ह.भ.प. शरदबुवा नेरलकर, नांदेड यांची कीर्तने झाली.

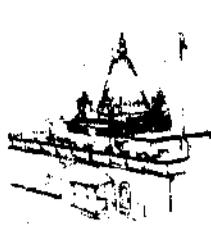
गुरुपौर्णिमा उत्सव, सन १९८७

प्रारंभ दिन :- दि. १०.७.८७, शुक्रवार रोजी पहाटे ५.०० वाजता मंदिर उघडले. ५.१५ वा. काकडआरती झाली. सकाळी ६.०० वा. “श्री”च्या फोटोची व पोथीची मिरवणूक समाधि मंदिरातून गुरुस्थानमार्गे द्वारमाईत गेली. त्याठिकाणी “श्री साई सत्चरित” अध्याय वाचनास सुरुवात झाली.

या वर्षापासून ग्रंथ पारायण, अध्याय वाचनाची नवीन पद्धत सुरु करण्यात आली. विश्वस्तांसाठी पहिले ५ अध्याय ठेवण्यात आले व राहिलेल्या ४८ अध्यायांसाठी आदल्या दिवशी दि. ११.७.८७ रोजी दुपारी ४ ते ८ यावेळेत अध्याय वाचन करू इच्छिणाऱ्या भक्तांची नावे नोंदवण्यात आली व सोडत पद्धतीने भक्तांच्या समक्ष रात्री ८ ते ९ या वेळेत ४८ भाग्यवान साईभक्तांना निवडण्यात आले. त्यांची नावे मंदिर प्रमुख श्री. वि.वि. बागवे यांनी जाहीर केली व त्याप्रमाणे त्या भक्तांना अध्याय वाचनाचे अनुक्रमांक देण्यात आले.

श्रीचे स्नान, अभिषेक पूजा, आरती झाल्यानंतर दुपारी ४.३० ते ६.३० पर्यंत ह.भ.प. शरदबुवा नेरलकर, नांदेड यांचे सुश्राव्य कीर्तन झाले. ७ वा. धुपारती झाली. रात्री ७.३० ते ९ पर्यंत श्री. वेणूकांत नार्वेकर, मुंबई (हे प्रसिद्ध गायक पंडीत जितेंद्र अभिषेकी, मुंबई यांचे शिष्य गायक आहेत.) यांच्या सुश्राव्य गायनाचा कार्यक्रम झाला. रात्री ९.१५ वा. श्रीच्या पालखीची मिरवणूक निघाली. पालखीस आकर्षक विघुत रोषणाई करण्यात आली होती. रात्री ११.०० वा. पालखीची मिरवणूक गावातून परत आल्यानंतर शेजारती झाली.

उत्सवाचा मुख्य दिवस— दि. ११.७.८७, शनिवार रोजी पहाटे ५ वा. मंदिर उघडले. उत्सवाचा मुख्य दिवस असल्यामुळे, साईभक्तांची गर्दी बरीच होती. पहाटे ५.१५ वा. काकडआरती सुरु झाली. सकाळी अध्याय वाचन पूर्ण झाल्यानंतर श्रीच्या फोटोची व पोथीची मिरवणूक द्वारकामाईतून गुरुस्थान मार्ग समाधि मंदिरात आली. त्यानंतर श्रीचे मंगल स्नान झाले. नित्याच्या कार्यक्रमां व्यतिरिक्त दुपारी ४.३० ते ६.३० पर्यंत ह.भ.प. शरदबुवा नेरलकर, नांदेड यांचे कीर्तन झाले. त्यानंतर धुपारती

झाली. रात्रौ ९.१५ वा श्रीच्या रथाची मिरवणूक समाधि मंदिरातून वाघांच्या गजसात निघाली. सनई, चौघडा, टाळ, मृदुंग, गायन, भजन, बँडपथक, रहाता, चौघडा-नगारा, कोपरगाव, पुणे येथील मयूर बँड व न्यू गंधर्व बँडपथक, डफ, ढोल, अशा थाटात लाईटने सुशोभित केलेला रथ संस्थानच्या गुरुस्थान नजीक आला. त्याठिकाणी संस्थान कर्मचारी, साईभक्त ग्रामस्थ यांनी गारुड, भारुड कार्यक्रम केले. गारुड कार्यक्रमात सर्वश्री तुकाराम परदेशी, एकनाथ पाटील कोते, सुरेश भोसले, दिनकर बापूराव साळ्वे, किसनराव हणमंता पा. गोंदकर, दिलीप मच्छिंद माळी, रामदास नामदेव जाधव यांनी भाग घेतला. पुण्याचे सिने कलाकार श्री. रघुनाथ सांडभोर यांनी नकला व भारुड कार्यक्रम केले. त्यानंतर रात्रौ ११.४५ वा. रथ मिरवणूक समाधि मंदिरात आली. मिरवणुकीतील भक्त कलाकारांच्या कार्यक्रमात सहभागी झाले. सकाळी ६ वाजेपर्यंत कलाकारांच्या हजेन्या (जागर) झाल्या. साईभक्तांना दर्शनासाठी मंदिर रात्रभर उघडे ठेवण्यात आले होते.

उत्सव सांगता दिनः— रविवार, दि. १२.७.८७ रोजी सकाळी ६ वा. “श्री”चे मंगलस्नान झाले. ७.३० ते ८.३० पर्यंत गुरुस्थान येथे रुद्राभिषेक झाला. १०.३० ते १२.३० पर्यंत ह.भ.प. शरदबुवा नेरलकर, नांदेड यांचे कालाकीर्तन झाले. दहीहंडी कार्यक्रम झाल्यावर मध्यान्ह आरती झाली व साईभक्तांना तीर्थप्रसाद वाटण्यात आला व उत्सव समाप्त झाला.

काही कलाकारांनी “श्री”च्या पुढे हजेरी दिली, ती खालीलप्रमाणे—

कीर्तन :—

- १) ह.भ.प. मधुकर गणेश सूर्यवंशी, संस्थान पुजारी (गवई), कीर्तनकार, प्रवचनकार यांची कीर्तने एकादशी व महत्वाच्या दिवशी झाली.
- २) ह.भ.प. शरदबुवा नारायणराव नेरलकर, नांदेड.
- ३) ह.भ.प. शुक्लेश्वर महाराज कदम, मोर्वीस (कोपरगाव).

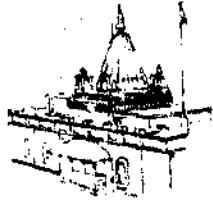
प्रवचन :—

- १) ह.भ.प. मधुकर गणेश सूर्यवंशी, शिरडी.

भजन, गायन, वादन इ. :-

- १) श्री. वेणुकांत नारेकर, मुंबई २) श्री. आप्पासाहेब सामंत, मुंबई ३) श्री. प्रकाश सुकटणकर, मुंबई ४) श्री. आनंद जोशी, मुंबई ५) श्री. द्वारकानाथ मालवणकर, मुंबई ६) श्री. अनिल केशवराव रसाळ, मुंबई ७) श्री. श्रीराम सातर्डेकर, मुंबई ८) श्री. गणपत बाळाजी जाधव, शिरडी ९) कु. योगीता काशीनाथ रसाळ, मुंबई १०) श्री. भोलानाथ समेळ, मुंबई ११) श्री. सुधीर संभाजीराव सावंत, मुंबई १२) श्री. शेखर नटवर विसपुते, शिरडी १३) श्री. कचरु तरटे, नांदेड १४) श्री. अनिल उत्तरवार, नांदेड १५) श्री. दौलतभाई, मुंबई १६) श्री. झानोबा जगन्नाथ नगरकर, पुणे १७) श्री. नाना बिडवे, पुणे १८) श्री. तुकाराम दैठणकर, पुणे १९) श्री. अशोक दैठणकर, पुणे २०) श्री. प्रमोद रं. मेढी, शिरडी २१) श्री. अनंत पांचाळ, मुंबई २२) श्री. चंद्रकांत

बाईत, मुंबई २३) कु. कुमुदिना बाईत, मुंबई २४) श्री. उदय बाईत, मुंबई २५) कु. वनीता गवेस, मुंबई २६) श्री. अनिल बाईत, मुंबई २७) श्री. कमलेश पांचाळ, मुंबई २८) कु. सुनीता चहाण, मुंबई २९) श्री. मनोहर घडसे, मुंबई ३०) श्री. विजय मालवणकर, मुंबई ३१) श्री. कीसनदा दुगर, मुंबई ३२) श्री. रघुनाथ सांडभोर, पुणे ३३) कु. निर्मला देसाई, मुंबई ३४) कु. शुभदा देसाई, मुंबई ३५) श्री. जयवंत कुलकर्णी, मुंबई ३६) श्री. मनोहर कदम, मुंबई ३७) श्री. अशोक कदम, मुंबई ३८) श्री. अरविंद म्हात्रे, मुंबई ३९) श्री. अविनाश कदम, मुंबई ४०) श्री. यशवंत पांडुरंग गवाणकर, मुंबई ४१) श्री. नाना विद्वांस, मुंबई ४२) श्री. मंगेश तांबडे, मुंबई ४३) श्री. नितीन टिलू, मुंबई ४४) श्री. रत्नाकर घुमटे, मुंबई ४५) श्री. राजाभाऊ कुलकर्णी, मुंबई ४६) श्री. रामदास जाधव, शिरडी ४७) श्री. शाहीर सुरेश डी. धुमाळ, पुणे ४८) श्री. सूर्यकांत वाळळ, पुणे ४९) श्री. प्रकाश बरडे ५०) श्री. गजेंद्र कामतेकर, मुंबई ५१) श्री. दिलीप सावंत, पुणे ५२) श्री. प्रदीप पवार, पुणे ५३) श्री. चंदकांत मीश्री, पुणे ५४) श्री. रवी पाणवलकर, पुणे ५५) श्री. सुभाष पारेवाल, विजापूर ५६) श्री. प्रकाश खैरमोडे, पुणे ५७) सौ. रेखा महावी, भिंगार ५८) श्री. धनंजय उर्के, वर्धा ५९) श्री. रामचंद्र दिवेकर, श्रीरामपूर ६०) सौ. विमला नागेश्वरराव, विजयवाडा ६१) सौ. सीमा दिवेकर, श्रीरामपूर ६२) श्री. आप्पा सामंत, दादर ६३) श्री. प्रभुदास बाबा, जामगांव ६४) श्री. भारकर वराडकर, बोरीवली ६५) श्री. भागराव राघुजी गुरुजी, कोपरगांव ६६) श्री. अशोक दळवी, श्रीरामपूर ६७) श्री. दामुअण्णा दळवी, श्रीरामपूर ६८) श्री. नामदेव गणपति शिंदे, श्रीरामपूर ६९) श्री. पांडुबुवा गुरव, श्रीरामपूर ७०) श्री. ज्ञानोबा तात्याबा वाडेकर, शिरडी ७१) श्री. बालमभाई पापाभाई सय्यद, राहाता ७२) सौ. विमलताई शिर्के, जळगांव ७३) श्री. नाथा बन्सी सोनवणे, शिरुर ७४) श्री. उमाकांत एकबोटे, शिरुर ७५) श्री. त्र्यंबक परशुराम शिरोडे, शिरुर ७६) श्री. सदाशिव जाधव गुरुजी, पुणे ७७) श्री. दत्तात्रय कर्डाले, वैजापूर ७८) श्री. अशोक गाडेकर, वैजापूर ७९) श्री. सोन्याबापू डांगे, वैजापूर ८०) श्री. विठ्ठल दत्तात्रय घाग, वैजापूर ८१) श्री. राजाराम देशपांडे, पुणे ८२) श्री. अशोक आढाव, पुणे ८३) श्री. दिगंबर भातोडे, रहाता ८४) श्रीमती प्रमीला पैठणकर, कोपरगाव ८५) श्री. रघुवीर शांताराम मिराणे, शिरडी ८६) श्री. श्रीधर शंकर साठे, दौऱे ८७) श्री. विजय वाकचौरे, पुणे ८८) कु. अजय देवीदास वाकचौरे, पुणे ८९) श्री. पुंजाबा दवंगे, शिरडी ९०) श्री. नामदेव बडवे, मळेगांव ९१) श्री. शेखर नवाब उमरपटेल, अस्तगांव ९२) श्री. नथुलाल लक्ष्मीनारायण पाराशर, वरळी ९३) श्री. अशोक शिरतुरे, भिंगार ९४) श्री. छबू उल्लीटे, हनुमंतगाव ९५) श्री. शिवाजी बापूजी घोलप, हनुमंतगांव ९६) श्री. बाळासाहेब कुलकर्णी, सावळी विहीर ९७) श्री. वसंत गोपीनाथ काळोखे, शिरडी ९८) श्री. फाकटकर गुरुजी, मंगरुळ ९९) श्री. राजेंद्र फाकटकर, मंगरुळ १००) श्री. मधुकर उपासनी, दहेगांव १०१) सौ. लिलावती गुजराथी, शिरडी १०२) श्री. नंदकिशोर पुरोहीत, शिरडी १०३) श्री. विश्वास जोशी, खेड १०४) श्री. मुरलीधर वाडेकर, सातारा १०५) श्री. नारायण दगडू राहुरकर, पुणे १०६) श्री. जयंत नगरकर, पुणे

१०७) श्री. सखाराम राधुजी गुरव, कोपरगाव १०८) श्री. रामकृष्ण स. गुरव,
कोपरगाव १०९) श्री. गंगाधर जाधव, पुणे ११०) श्री. नानासाहेब गुरव, शिरडी
१११) श्री. अशोक नाना कोराटे ११२) श्री. शांताराम राऊत, पुणे ११३) श्री. मधुकर
सोनवणे, बळोदा ११४) श्री. राजकुमार रास्तूर, संगमनेर ११५) श्री. सुकलेश्वर द.
मोरे, कल्याण ११६) श्री. प्रसाद हुंडे, मुंबई ११७) श्री. राजेंद्र गं जाधव, पुणे ११८)
श्री. माधव तुपे, पुणे ११९) श्री. गोविंद कदम, पुणे १२०) श्री. रंगनाथ शंकर, संगमनेर
१२१) श्री. राजेंद्र राऊत, नगर १२२) श्री. सुनील राऊत, नगर १२३) श्री. देवेंद्र नं
देवळणकर, नगर १२४) श्री. ज्ञानेश्वर वैद्य, शिरडी १२५) श्री. शशिकांत दळवी, मुंबई
१२६) श्री. बारकु मांडवकर, मुंबई १२७) श्री. सतीश नागेश राव, मुंबई १२८) श्री.
सुरेश आंजलेकर, मुंबई १२९) श्री. विलास महाडीक, मुंबई १३०) श्री. नरेश नाईक,
मुंबई १३१) श्री. मयुर ब्रास बँड, पुणे १३२) श्री. रघुनाथ नागरे, शिरडी १३३) श्री.
चतुर्धनशेठ नागरे, शिरडी १३४) श्री. मधुकर निवृत्ती भालेराव, शिरडी १३५) श्री.
शांताराम मिराणेसर, शिरडी १३६) श्री. बारावकर काका, शिरडी १३७) श्री. माणिक
साळी, शिरडी १३८) श्री. पवार गॅस वेल्डीग, शिरडी १३९) श्री. नंदु चव्हाण, मुंबई
१४०) श्री. न्यु गंधर्व ब्रास बँड, पुणे १४१) श्री. ह.भ.प. शरदबुवा नेरलकर, नांदेड
१४२) श्री. विठ्ठल सीताराम गोसावी, नांदेड १४३) श्री. दासराव लक्ष्मणराव काटे,
नांदेड १४४) श्री. रमेश सहानी, नांदेड १४५) श्री. एस.एम. चव्हाण, मुंबई १४६) श्री.
जी.एस. माळीवाडकर, शिरडी १४७) श्री. एच.ए. पटेल, शिरडी १४८) श्री. बी.व्ही.
काळपांडे, शिरडी १४९) श्री. मोहनराव आंबोडकर, शिरडी १५०) श्री. एस.एच.
वाघ, शिरडी १५१) श्री. एस.एस. कोटस्थाने, शिरडी १५२) श्री. पंडीतराव यादव,
शिरडी १५३) श्री. बाबळे पाटील, शिरडी १५४) श्री. डी.वाय. गिरमे, शिरडी १५५)
श्री. डॉ. गुरावे, शिरडी १५६) श्री. व्ही. रामदास, मुंबई १५७) श्री. ओंकार विलास
परकर, मुंबई १५८) श्री. विवेक मुळे, मुंबई १५९) श्री. प्रदिप रासने, नगर १६०)
श्री. सदाशिव बिडवे, नगर १६१) श्री. पी. पालम स्वामी, जहिराबाद १६२) श्री.
शिवराम बाबूराव बिडवे १६३) सौ. अनुराधा पिंपळगांवकर, पुणे १६४) श्री. गणेश
चुडी, आगारी १६५) श्री. सय्यद बाबू ढोलीबाजावाला, राहता १६६) श्री. डॉ.
नागेश्वर राव विप्राळा, विजयवाडा १६७) श्री. रामभंदिर भजन मंडळ, वेसावा १६८)
कु. अपर्णा मिश्रा, कानपूर १६९) कु. वंदना मिश्रा १७०) सौ. रेशमा शिवकुमार जोशी,
मुंबई १७१) श्री. गंगाधर गयाजीराव गायकवाड, बळोदा १७२) श्री. दत्तात्रय गंगाधर
गायकवाड १७३) श्री. मुकुंद गंगाधर गायकवाड १७४) श्री. सुधीर गंगाधर
गायकवाड १७५) श्री. सुनील गंगाधर गायकवाड १७६) श्री. वसंत काशीनाथ
कांडणेकर १७७) श्री. वसंत गोपीनाथ काळोखे १७८) श्री. सुभाष पांडे, झाबुआ
१७९) इंद्रायणी महिला मंडळ, तुळजा माता महिला मंडळ, आकुर्डी, पुणे १८०) श्री.
अरुण सोमाणी, संगमनेर.

हवापाणी : शिरडी येथील हवापाणी उत्तम असून रोगराई काही नाही. पाऊस
कमी प्रमाणात पडला.

श्री साईबाबा संस्थान, शिरडी

श्री साईबाबा संस्थान प्रकाशित पुस्तकांची यादी

अनुक्र.	पुस्तकाचे नाव	भाषा	किंमत	पॅकीग व पोस्टेज
१.	श्री साई सत्चरित	मराठी	३१-००	९-०५
२.	—,,—	इंग्रजी	१४-५०	६-५०
३.	—,,—	हिंदी	—	—
४.	—,,—	गुजराथी	१९-००	६-५०
५.	—,,—	कन्नड	१३-५०	८-००
६.	—,,—	तेलगु	१८-००	८-००
७.	—,,—	तामील	—	—
८.	—,,—	सिंधी	२२-००	७-५०
९.	श्री साई सत्चरित पोथी	गुजराथी	३१-००	१०-५०
१०.	श्री साई लिलामृत	मराठी	—	—
११.	—,,—	हिंदी	—	—
१२.	—,,—	गुजराथी	६-६५	४-००
१३.	अवतार व कार्य	मराठी	—	—
१४.	स्तवन मंजिरी	मराठी	०-६५	३-५०
१५.	—,,—	हिंदी	१-००	३-५०
१६.	—,,—	गुजराथी	०-९०	३-५०
१७.	सगुणोपासना (आरती)	मराठी	०-७०	३-५०
१८.	—,,—	हिंदी	१-२५	३-५०
१९.	—,,—	गुजराथी	०-८०	३-५०
२०.	—,,—	तेलगु	२-५०	५-५०
२१.	—,,—	सिंधी	१-२५	३-५०
२२.	दासगणूकृत ४ अध्याय	मराठी	१-८५	३-५०
२३.	सचित्र साईबाबा	मराठी/इंग्रजी	४-८०	५-५०
२४.	मुलांचे साईबाबा	मराठी	—	—
२५.	—,,—	इंग्रजी	१-६५	३-५०
२६.	—,,—	हिंदी	—	—
२७.	—,,—	गुजराथी	१-६५	३-५०
२८.	—,,—	तेलगु	—	—
२९.	रुद्राध्याय (अ. ११ वा)	मराठी	०-८०	३-५०
३०.	मार्गदर्शिका (शिर्डी गाईड)	मराठी	—	—
३१.	—,,—	इंग्रजी	—	—
३२.	—,,—	गुजराथी	१-५०	३-५०
३३.	साई दि सुपरमेन	इंग्रजी	७-२५	४-००
३४.	साईबाबा ऑफ शिर्डी (भरुचा)	इंग्रजी	६-५०	४-००
३५.	साईबाबा ऑफ शिर्डी (प्रधान)	इंग्रजी	३-००	४-००
३६.	अष्टोत्तर शत नामावली	मराठी	१-००	३-५०
३७.	रघुनाथ सावित्री भजनमाला	मराठी	१५-२५	४-५०

श्री साईबाबा संस्थान शिरडी फोटोची यादी

अनु. क्र.	फोटोचे नांव	साईज	किंमत	पोस्टेज व पॅकिंग
१.	द्वारकामाई फोटो (प्लॅस्टिक कोटेड)	१७" x २२"	२-८०	५-५०
२.	—, —	१४" x २०"	१-५०	५-५०
३.	—, —	७" x १०"	०-९०	५-५०
४.	दगडावर बसलेले साईबाबा (काळा/पांढरा)	१४" x २०"	०-८०	५-५०
५.	मूर्ती फोटो	७" x १०"	०-९०	५-५०
६.	पालखी फोटो	७" x १०"	०-९०	५-५०
७.	ऑफसेट फोटो	७" x १०"	०-९०	५-५०

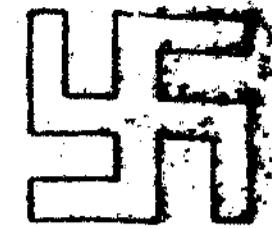
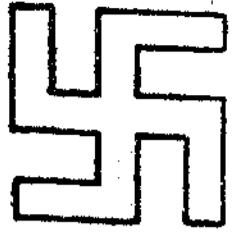
पुस्तक आणि छायाचित्रे मिळण्याचे ठिकाण :-

- कार्यकारी अधिकारी, श्री साईबाबा संस्थान,
 पो. शिरडी, ता. कोपरगांव, जि.- अहमदनगर.
- साईनिकेतन, C04-बी, डॉ. आंबेडकर मार्ग,
 दादर, मुंबई-४०० ०९४.

मुद्रक : श्री. एम.डी. राजन, गीता ऑफसेट, बी-२३, रॉयल इंडस्ट्रियल इस्टेट,
 नायगांव क्रॉस रोड, वडाळा, मुंबई-४०० ०३१.

संपादक व प्रकाशक : श्री. रा.द. बने, साई निकेतन,
 डॉ. आंबेडकर मार्ग, खोदादाद सर्कल जवळ, प्लॉट नं. C04 बी. दादर,
 मुंबई-४०० ०९४.

दिवाळी अंक

नोवेंबर-डिसेंबर १९८७

श्री
साईबाबा

श्रीसाईबाबा संस्थान
शिरडीचे अधिकृत मासिक

भक्तरस्वानुभव विशेषांक

संपादक

श्री. रा. द. बने

कार्यकारी अधिकारी श्रीसाईबाबा संस्थान शिरडी

—: कार्यकारी संपादक :—

प्रा. सौ. इंदिरा खेर
एम.ए., पी.एच.डी.
(इंग्रजी आवृत्ती)

श्री. सदानन्द चैदवणी
(मराठी आवृत्ती)

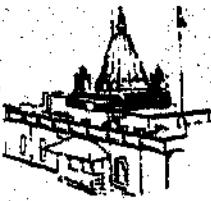
वर्ष ६६ वे]

किंमत ४ रुपये
दूरध्वनी : ४१२ २५ ६१

[अंक ८-९

— कार्यालय —

“साईनिकेतन”, प्लॉट नं. ८०४ बी, डॉ. आंबेडकर रोड, दादर, मुंबई-४०० ०९४.
वार्षिक वर्गणी रु. १०/- (ट.ख. सह) किरकोळ अंक २ रु. फक्त.

श्री साईबाबांच्या संदेशाचा जगभर प्रसार करणे हे
श्री साईलीलाचे मुख्य उद्दिष्ट आहे.

रघुनाथ सावित्री साईनाथ भजनमाला

३४

कितिएक तीर्थे असती या देहीं।
देव देवताही वसताती॥
पाप पुण्याईर्चे उत्पत्ति माहेरा।
सुख-दुःखभार वागविणे॥
नरदेह-प्राप्ती सर्वाहूनी श्रेष्ठ।
याहुनी कनिष्ठ इतर तों॥
ऋषि मुनि योगी साधुसंत ज्ञानी ।
जन्मा या येऊनी मुक्त ज्ञाले ॥
सर्वाभूती भाव ठेविला सारिखा।
प्राप्त तया सखा कृष्णनाथ ॥
दास म्हणे गुरु साईं संत देव ।
अनुभव ठेव तयापाशीं ॥

३५

मनोरथ पूर्ण दिल्या आश्वासन ।
ऐसे महिमान श्री सद्गुरुचे ॥
कोणत्या रूपाने कार्या जाती येती ।
याची की हो भ्रांती पडे मना ॥
पहावी जागृती योजिल्या ठिकाणी ।
गुप्त ते पाहणी करितात ॥
दासी म्हणे भेद जाणती भाविक ।
अनुभवे ठीक ज्यांचे त्यांनी ॥

३६

मी पण धरिसी काय ।
मूढ हा तुज होत अपाय ॥धृ॥
बोलण्यापरि क्रिया नाहि मग ।
वटवट करिसी काय ॥
शब्दज्ञान तुज बहुतचि झाले ।
त्यांचे सार्थक काय ॥
क्रियानष्ट तूं भ्रष्ट अससि जरि ।
तुजवर पडतिल घाय ॥
तुझा चालक अंतरि राहे ।
त्यासी फसविसि काय ॥
यासाठी तुज सांगतसे गुज ।
धरि सद्गुरुचे पाय ॥

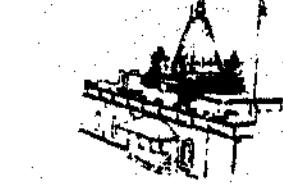
या मासिकात प्रकाशित झालेल्या लेखांतील
मतांशी संपादक सहमत आहेतच असे नाही.

श्री साईलीला - नॉहैंबर-डिसेंबर १९८७

दिवाळी अंकाचे मानकरी

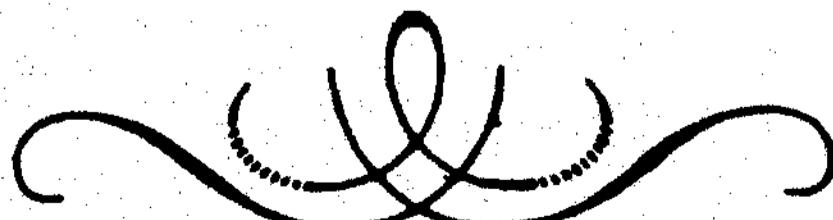
अनुक्रमणिका

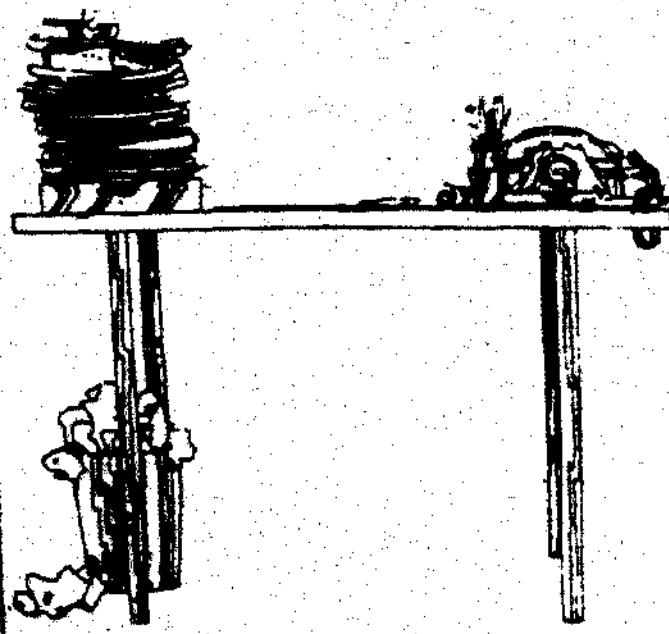
क्रमांक	लेखाचे नाव	लेखकाचे नाव	पृष्ठ क्रमांक
१.	संपादकीय	—	६
२.	बाबांच्या कृपेने बरा झालो	— श्री. अरविंद मळेकर	८
३.	श्री साईबाबांच्या कृपेने बदली झाली	— सौ. शकुंतला खेडकर	९
४.	माझी पहिली शिरडी यात्रा	— श्री. वासुदेव ठाकूर	१०
५.	बाबांच्या कृपेने खोली मिळाली	— कु. शुभांगी वैद्य	१२
६.	बाबांची कृपा	— सुनंदा उगायेकर	१३
७.	साई तारी त्याला कोण मारी	— श्री. सदानंद पावसकर	१४
८.	साई कृपा	— सौ. सीता कुळकर्णी	१५
९.	श्रद्धेचे फल	— सौ. अंजली धारुकर	१७
१०.	कृपेची माझली — श्री साई	— सौ. सिमता कुबल	१८
११.	श्री साईबाबांची कृपा	— सौ. भावना सावंत	१९
१२.	साईचा चमत्कार	— सौ. अनंधा पेटकर	२०
१३.	नित्य घ्या प्रचित अनुभवे	— सोनाली दुर्वे	२१
१४.	साई तारी त्यास कोण मारी	— श्री. संतोष गोठीवरेकर	२२
१५.	अखेर गाडी मिळाली	— श्री. केदारनाथ ठाकूर	२३
१६.	साई तारी त्याला कोण मारी	— कु. संतोष राणे	२४
१७.	बाबांच्या उदीचा चमत्कार	— श्री. हेमंत कवठेकर	२५
१८.	दिव्यत्वाची जेथे प्रविती	— सौ. सुषमा शिंदे	२६
१९.	जज्ञत्वा अग्नीतून बाबांनी वाचविले	— सौ. शोभा मागर	२८
२०.	साईकृपा	— श्री. राजन शिंदे	२९
२१.	श्री साईबाबांच्या पादुका लाभल्या	— श्री. अनिल सोळाकूरकर	३१
२२.	मला आलेले साईकृपेचे दोन अनुभव	— श्री. अंजनीकुमार जोशी	३२
२३.	ओम्साइराम	— रजनी लिंगायत	३२
२४.	आश्चर्यजनक अनुभव	— श्री. राजेश खुस्तुले	३३
२५.	बाबांच्या कृपेने संकटातून वाचविले	— श्री. वि. बा. वडनेरे	३४
२६.	विघ्नहर्ता साई	— श्री. विलास गायकवाड	३५
२७.	सुरंगातून श्री साईबाबांचे दर्शन	— सौ. उषा मुळे	३७
२८.	श्रद्धेची कसोटी	— सौ. मंगल दळवी	३८
२९.	श्रद्धा	— सौ. मोहिनी गुंजाळ	३९
३०.	साईलीला	— श्री. प्रफुल्ल माळी	४०
३१.	कृपाळू साईनाथ	— कु. गंगा पाटील	४२

३२.	श्री साईबाबांची प्रचिती	- सौ. लीलावती पाठक	४३
३३.	साईनामाने आराम वाटला	- सौ. शितल शिंदे	४४
३४.	शेवटी बाबांनीच हाक ऐकली	- सौ. साधना निकम	४५
३५.	बाबांच्या कृपेने पास झाले	- कु. सुचेता शृंगारपुरे	४६
३६.	बाबांच्या कृपेने बँग सापडली	- सौ. अंजली पाटील	४७
३७.	श्रद्धा	- सौ. प्रमिला आजगांवकर	४८
३८.	श्री साईनी उलट्या साफ बंद केल्या	- सौ. सु. शि. रंगदाळ	४९
३९.	साईबाबांची प्रचिती व अत्तर्कर्य लीला	- श्री. मधुसूदन सामंत	५०
४०.	हरवलेले घड्याळ सापडले	- सौ. सविता गांवकर	५१
४१.	धन्य धन्य तुमची साईबाबा	- श्री. शंकर कानडे	५२
४२.	तुमचाच भार वाहीन सर्वथा	- श्री. उमेश राणे	५३
४३.	डायरी पर्स मिळाली	- सौ. आरती तुंगारे	५४
४४.	नादुरुस्त गाडीने घाटही ओलांडला	- कु. वृदा कुलकर्णी	५४
४५.	नोकरी मिळाली	- सौ. लिना भांगले	५५
४६.	श्रीनीच भाचीला वाचविले	- सौ. नीला वखारिया	५६
४७.	जया मनी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव	- श्यामा पराडकर	५७
४८.	साईचा महिमा	- सौ. आसावरी चव्हाण	५७
४९.	श्री साईबाबांची श्रद्धा	- सौ. रे. द. साळवी	५८
५०.	साईकृपेने बहिणीला मुलगा झाला	- लीला पवार	५८
५१.	साई तारी त्याला कोण मारी	- श्री. रविंद्र कर्णिक	५९
५२.	जरी हे शरीर गेलो मी टाकून...	- श्री. पी. एम. चौधरी	६०
५३.	श्री साईकृपा	- सौ. कावेरी तळवेकर	६०
५४.	जया मनी जैसा भाव....	- श्रीमती इंदिरा पवार	६१
५५.	अगाध लीला ही माझ्या साईची...	- श्री. रमाकांत आचरेकर	६२
५६.	श्री साई पुरवी मनोकामना	- श्री. डी. बी. पोतनीस	६४
५७.	श्री साईबाबांवर अढळ विश्वास	- सौ. सरोजिनी मुळ्ये	६५
५८.	श्री साईनी जीवदान दिले	- सौ. लीला दोनवलकर	६६
५९.	येथे कर माझे जुळती	- सौ. निर्मला राजे	६७
६०.	श्री साईबाबांनी इच्छा पूर्ण केली	- श्री. अनिल रिसबूड	६८
६१.	मला आलेले दोन अनुभव	- सौ. उषा युमास्ते	६९
६२.	नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य	- सौ. सुनिती देऊलकर	६९
६३.	संरक्षणकर्ती साई माझली	- श्रीमती लता शेळार	७२
६४.	बाबांचा महिमा अगाध	- सौ. संगीता शिवेश्वरकर	७४
६५.	तूप कढविणारे बाबा।	- श्री. मनोहर गायकवाड	७६
६६.	सांकडे घातले – बाबा धावून आले	- सौ. नीता कालुष्टे	७७
६७.	श्री	- श्री. मा. ब. राणे	७८
६८.	श्री साईची अगाध किमया	- सौ. पार्वती रायकर	७९
६९.	नटनाटकी साईमाझली	- कु. शैला खटावकर	८०
७०.	पुण्य फळ आले	- श्री. गजानन निरखे	८२
७१.	खरा वाली	- सौ. प्रमिला पगारे	८३
७२.	अंगावरून अजगर वळवळत गेला	- सौ. नीना साळवी	८५
७३.	श्री साईची भक्तानुकंपीता....	- डॉ. विजय शिराढोणकर	८६

७४. बाबांमुळे शेवटी प्रवेश मिळाला	— सौ. सुलभा वाढीवकर	८७
७५. यजमानांना वाचविले	— सौ. शुभदा साठे	८८
७६. परम कृपाळू श्री साईबाबा	— कु. कृपा महाजन	८९
७७. साई नामाचा महिमा	— श्री. गंगाधर जगताप	९०
७८. श्रीबाबांची अनुभूति	— श्रीमती सुमन कुलकर्णी	९१
७९. जेथे जातो, तेथे तू माझा सांगाती	— श्री. गणपत परब	९२
८०. उभा पाटिशी तू असतां, कसली मज चिंता— श्री. दिलीप लांडे		९३
८१. श्री साईमहिमा	— सौ. सुमित्रा धुरी	९४
८२. असता सदैव साई पाठीराखा	— श्री. नामदेव मदनकर	९६
८३. श्री साईकृपेचे अनुभव	— सौ. नलिनी गळाणकर	९७
८४. अपुरी इच्छा पूरी झाली	— श्री. श्रीराम सातडेकर	९८
८५. बाबांच्या उदीचा महिमा	— सौ. रिमता रेगे	९९
८६. वेळ आली पण बाबांनी वाचविले	— श्री. महादेव काळे	१००
८७. बाबा झालो मी हैराण	— श्री. डी. जी. देशपांडे	१०१
८८. श्री बाबांची कृपा	— श्री. रमेश लोंदा	१०२
८९. इच्छा पूर्ति: बाबांशी भेट	— कु. तेजस्विनी तारळेकर	१०३
९०. साईप्रभा	— श्री. शंकर इनामदार	१०५
९१. श्रद्धा — सबुरीचे फळ	— सौ. मधु गायकवाड	१०७
९२. देवाची करणी अन् नारळात पाणी	— श्री. चांगदेव साबळे	१०८
९३. मम दुःखद जीवन भारी...	— श्रीमती चैत्रा राणे	१११
९४. साईबाबा अमर आहेत, पाहिजे ती श्रद्धा...— डॉ. श्रीपाद परळेकर		११६
९५. चल हठां चददर का पैसा दो।	— आसावरी वायकूळ	११८
९६. श्री साईदर्शन प्रत्यक्ष घडले	— श्री. म. न. सावंत	११९
९७. रोहितची करामत व साईची कृपा	— सौ. देवकी सकपाळ	१२१
९८. साईबाबांनी मनोकामना पुरविली	— सौ. वृदा भगवते	१२२
९९. आले साईजीच्या मना	— सौ. आशिष हजारे	१२३
१००. मी शिर्डीबाबांकडे कसा वळलो	— श्री. परशुराम रायबागकर	१२४
१०१. नागिणीचा वेढा पार गेला	— श्री. शाम जावळकर	१२५
१०२. आपला बाप तो आपला बाप	— श्री. अनिल रसाळ	१२६
१०३. आईला मृत्यूच्या मुखातून वाचविले	— श्री. शशिकांत तारे	१२७
१०४. दोन उपयुक्त पुस्तके	—	१२८

तुम्ही जर मजकडे पाहाल तरच मी तुमचेकडे पाहीन

प्रिय श्रीसाईभक्त वाचक लेखक कर्वीनो, तुमच्या आवडत्या श्री साईलीला मासिकाचा हा दिवाळी अंक ऐन दिवाळीत तुमच्या हाती देण्यात नेहमीप्रमाणेच आम्हांस आनंद होत आहे. हा अंक दरवर्षप्रिमाणे भक्तांना साईबाबा विषयक आलेल्या अनुभवांचा म्हणून प्रकाशित होत आहे.

सालाबाद प्रमाणे आम्ही जुलैच्या अंकात वाचकांनी आपापले ताजे व प्रखर अनुभव थोडक्यात लिहून पाठवावेत असे आवाहन केले होते. या निवेदनाला एवढा जबरदस्त प्रतिसाद मिळाला की, देश-विदेशातून अनेक भक्तांनी आपापले लहान-मोठे अनुभव लिहून पाठवले खरे. परंतु त्या वर्षावातून अनुभव वेचणे याबाबतीत मात्र बाबांनी आमची परीक्षाच घेतली. यंदा आमचे कडे पोहोचलेल्या असंख्य भक्त अनुभवांपैकी सुमारे ७५ निवडक अनुभव या अंकी प्रकाशित करीत आहोत. प्रत्येक अनुभव पाठविणाऱ्या भक्ताला आपला अनुभव या खास वैशिष्ट्यपूर्ण अंकात छापून यावा अशी मनोमन इच्छा असते. पण अनुभव पाठविताना ते घालून दिलेल्या मर्यादिचे उल्लंघन करतात. दिलेल्या तारखेनंतरही मजकूर आपला येतच राहातो. कागदाच्या दोन्ही बाजूंना मजकूर सरासरि जिथे जागा मिळेल तिथे वेडा वाकडा अशुद्ध असां लिहिलेला असतो. लेखांची पृष्ठ मर्यादाही पाळली जात नाही अशा लेखांचे काय करावयाचे हा एक मोठाप्रश्न आमचे पुढे पडलेला आहे.

सारेच साईभक्त हे काही उत्तम लेखक नाहीत ही वस्तुस्थिती आम्हास पटते. पण अशा किती लेखांचे शुद्धीकरण, पुनर्लेखन करावयाचे? हे काम आज दिवसानुदिवस आटपत्र नाही. यामुळे तांत्रिक कामकाज अडले जाते ही आमची सत्यस्थिती आहे. तेहा लेखक बंधू भगिनीनी साईलीलाकडे लेखन अवश्य करावे. पण लेखन विषयक असलेले नियम पाकून केले तर बरेचसे अपेक्षित सहकार्य दिल्यासारखे होईल. तेहा ज्या भक्तांचे लेख या अंकात समाविष्ट केले गेले नसतील तर त्यांनी अजिबात राग मनात धरु नये, वाईट वाढून घेऊ नये. सतत प्रयत्नशील राहाणे एवढेच या लेखांच्या बाबतीत सांगू इच्छितो.

दुसरी महत्वाची गोष्ट अशी की, अनेक भक्त आपल्या अनुभवांतून, “मी साईबाबांना नवस केला होता, किंवा तो बोलले होते” असा उल्लेख करतात. पण साईबाबा हे नवसास पावणारे दैवत नाही. ते कियाशील आणि प्रयत्नवादी भक्तांकृपा करणारे थोर जागृत संत सत्पुरुष आहेत याची अवश्य खूणगाठ बांधून ठेवा.

श्रीसद्गुरु साईनाथांच्या अवतारकार्याची समाप्ती होऊन ६९ वर्षे नुकतीच पूर्ण झाली आहेत. या एवढ्या कालावधीत त्यांचा भक्त भारतभरच नक्हे तर परदेशातही

दूरवर पसरलेला आहे. लांबून लांबून असंख्य लोक शिरडीला येतात आणि आपल्या इच्छा, आकांक्षा, आशा, मनोदय, विचार, कामना इ. इ. बाबांच्या समाधी जवळ जाऊन व्यक्त करतात. अनेकांनाही आपल्या कामना पूर्ण झाल्याची प्रविती येते आणि म्हणूनच ही भाविक मंडळी दूर दूरुन येतात. श्रीच्या चरित्राची पारायणेच्या पारायणे भाविकपणे करणारे भक्त आहेत. त्यांनाही या चरित्र पठणा पासून फलप्राप्ती होते असे ऐकायला मिळते. कै. अण्णा साहेब दाभोलकरांच्या 'श्री साईसच्चरित' या ओवीबद्ध ग्रंथाला आज दत्त सांप्रदायिकांच्या गुरुच्चरित्राचे महत्व प्राप्त झालेले आहे. भक्त अनुभव अंकातून मोठमोठे लेख देतात, लेखात श्रीसाईलीलाचाही उल्लेख करतात. या सर्व गोष्टी भक्तांनो ठीक आहेत. परंतु एक अत्यंत महत्वाची बाब आपण कायमची लक्षांत ठेवणे अत्यावश्यक आहे की, बाबांजवळ प्रपंचातील गोष्टीची मागणी करताना एवढेच आश्वासन घ्या की, या प्रपंचाला पार करून मी तुम्हाला संपूर्णपणे ओळखण्याचा, परमात्म तत्व जाणून घेण्याचा प्रयत्न करीन, बाबांना ही तुमची प्रार्थना नक्कीच आवडेल. ते भक्तांच्या मनोकामना पूर्ण करतील कारण प्रपंच यशस्वी करून हा भक्त आपल्याकडे येत आहे याचीच त्यांना जबरदस्त ओढ आहे.

प्रार्थनेत फार मोठे सामर्थ्य आहे: परमेश्वरा समोर, सत्पुरुषासमोर केलेली प्रार्थना फळास येते असे म्हणतात. याचा अर्थ असा नव्हे की, प्रार्थना करणारा मनुष्य निष्क्रिय बसला तरी त्याचे इप्सित कार्य परमेश्वर आपोआप घडवून आणतो किंवा सत्पुरुष ते कार्य आपोआप सिद्धीस नेतो. ते काम आपले आपल्यासच करावे लागते. केलेली प्रार्थना ते काम करण्यास आपल्याला विलक्षण सामर्थ्य देते. एवढेच त्या प्रार्थनेचे महत्व. पण ते गौण लेखून चालणार नाही. प्रार्थना माणसाला आदिमानवी शक्ती देते असे म्हणता आले नाही तरी प्रयत्नशील बनवते. 'यत्नाचा लोक तो भाग्याचा' हे भाष्य प्रार्थनेमुळेच प्राप्त होते, आणि म्हणून भक्तांनो, परमेश्वरासमोर किंवा सत्पुरुषाजवळ अंतर्मुख होऊन मनोभावे केलेली प्रार्थना माणसाच्या सामर्थ्यात एक प्रकारे भरच घालते.

श्री साईबाबां समोर येऊन प्रार्थना करणारे लोक प्रयत्नशील असतील, प्रयत्नांचा प्रांत सोडून निष्क्रिय रहाणारे नसतील तर त्या लोकांच्या मदतीला बाबा खात्रीने धावून जातील. "जर तुम्ही मजकडे पाहाल तरच मी तुमचे कडे पाहीन" या त्यांच्या उद्गारातील 'मी' म्हणजे प्रयत्न पुरुष होय हे लक्षात ठेवा. एवढे हे ध्यानांत घेतले तरी आपल्या आयुष्याला योग्य ते वळण द्यायला बाबा आपणात एक अलौकिक शक्ती निर्माण करतील यात तिळमात्रही संदेह नाही. जय श्री साईबाबा, साईनाथा, जयश्रीसाईराम.

दिवाळी शुभक्रिंतन

ही दिवाळी व नूतन संवत्सर आमच्या सर्व साईभक्त वाचकांना, हितचिंतकांना, लेखक कवींना सुखाचे समृद्धीचे आणि भरभराटीचे जावो.

—का. संपादक

बाबांच्या कृपेने बरा झालो

- श्री. अरविंद रा. मळकेर

ए-६/५-४७ प्रसन्नप्रभा,

जीवन बीमानगर,

बोरीवली (पश्चिम),

मुंबई-४०० १०३.

मी १९८३ पासून मूत्राशयाच्या (किडणी) त्रासामुळे आजारी होतो. अनेक डॉक्टर झोबली जानेवारी १९८७ मध्ये माझ्या दोन्ही किडण्या काम करेनाशा झाल्या व डायालेसीसवर रहाणे भाग पडले.

डॉक्टरांनी आम्हाला दोनच उपाय सांगितले, एक डायालेसीस व दुसरा किडणी स्पष्टलान्ट्रोन. हे ऐकून मी मनात अतिशय दुखी झालो. डायालेसीस हा तात्पुरता झाल्याच्या उम्मीद! आणि किडणीदाता मिळणे व ती माझ्या रक्तगटास बरोबर जुळणे, हे खूदीण. मी मनोमन श्री साईबाबांची प्रार्थना करीत असे. माझे काही नातेवाईक किडणी दान करण्यास तयार होते. परंतु त्यांचा रक्त गट जुळत नव्हता. अचानक एक विद्युत माझ्या मोठा भाऊ आला व माझी एक किडणी देतो, तू काळजी करू नकोस, मला म्हणाला.

माझी एक काळजी मिटली. प्रथम दोघांच्या रक्तगटाची तपासणी केली. दोघांचा रक्त जुळून आला. त्यानंतर भावाच्या अनेक चाचण्या, तपासणे झाले.

२७ मार्च १९८७. विलेपार्ल येथील नानावटी हॉस्पिटलमध्ये ऑपरेशनची तारीख. साईकृपेमुळे वेळेवर सर्व पैशांची मदत सुध्दा मिळाली. दोघांचे ऑपरेशन झाले.

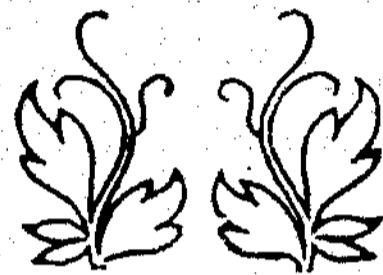
मी मनोमन साईबाबांचे स्मरण करीत असे. त्यांचा एक फोटो सुध्दा माझ्यासोबत हॉस्पिटलमध्ये होताच. माझी पत्नीसुध्दा देवावर व साईबाबांवर श्रद्धा असलेली. तिने मीची उझी अगदी प्रथम पासूनच आमच्या अंगाला लावण्यास ठेवलेली. त्यामुळे म्याबसिस्ट पार पडले. आम्ही एकवीस दिवसांत सुखरूप घरी आलो.

काही आव्हावर मला आठवड्यातून दोन दिवस रक्त तपासणीस जावे लागते. क्रियेटनीन् (Creatinine) म्हणून एक तपासणी महत्वाची असते. रक्तात तो घटक जास्त-वाढला तरी ते किडणी काम न करण्याचे लक्षण समजले जाते.

एक दिवस अचानक क्रियेटनीन् घटक १.४ वरून ५.९ झाला. डॉक्टरसुद्धा घाबरूसे व मला ताबडतोब हॉस्पिटलमध्ये ऑडमिट होण्यास सांगितले. आठशे त्यांचे एक या प्रमाणे चार इंजिक्शन्स लिहून दिली. परत दोन-चार चाचण्या तपास सांगितल्या. हे ऐकून मी तर पूर्ण गोंधळून गेलो.

डॉक्टरांनी त्याच दिवशी पुन्हा रक्त तपासणी करण्यास सांगितले. मी डॉक्टरांना सांगितले की, कदाचित जुना रिपोर्ट चुकीचा असावा. कारण दोन दिवसांच्या अंतराने घटकाचे प्रमाण इतके वाढणे शक्य नाही. आम्ही परत रक्त तपासले. मी रक्त

तपासणीस दिल्यावर माझ्या मुलीस म्हणालो, जुना रिपोर्ट चुकीचा (५.९) निघाला तर आपण श्री साईबाबांना घरी जाताना पाव किलो पेढे प्रसादासाठी घेवून जावू. मी मनात साईबाबांची प्रार्थना केली. तेथील डॉक्टरांनी स्वतः रक्काची तपासणी केली व पाहिले तर क्रियेटनीन् १.३ होते. जुना रिपोर्ट हा चुकीने लिहिला गेला होता व त्याचा रेकॉर्डसुद्धा कुठे मिळत नव्हता. तेथील डॉक्टरांनी आमची क्षमा मागितली. पण ही सारी कृपा श्री साईबाबांचीच! हॉस्पिटलमध्ये पुन्हा अँडमिट होण्याएवजी आनंदाने घरी परत आलो. प्रथम रस्त्यात रिक्षा उभी करून प्रसादासाठी पाव किलो पेढे घेतले व त्या दिवशी गुरुवारच असल्याने घरी आत्यावर प्रसाद दाखवून साईबाबांचा आशीर्वाद घेतला.

श्री साईबाबांच्या कृपेने बदली झाली

— सौ. शकुंतला श्याम खेडकर
आशीर्वाद, १४८, विनायक सोसायटी,
जुनो पादरा रोड, बऱ्डोदे-३९०००५.

माझे यजमान पूर्वी बऱ्डोद्याला 'गुजराथ रिफायनरी' येथे इंजिनियर होते. तीन वर्षपूर्वी त्यांची बदली 'हलदिया रिफायनरी' (पश्चिम बंगाल) येथे झाली. आमचा मुलगा बऱ्डोद्याला शिकत असल्याने मला त्यांच्या बरोबर जाणे शक्यच नव्हते. दुसरे असे की, घरातली सर्व जबाबदारी माझ्यावर असल्याने घरातील व घराबाहेरील कामेही मलाच पार पाडावी लागत असत. मी नित्यनियमाने रोज साईबाबांची प्रार्थना करायचे की, यांची बदली बऱ्डोद्याला होऊ दे! हे मागणे मी गेल्या वर्षीपासून करीत होते. हल्ली हल्ली मला वाटाखचे की, माझी प्रार्थना साईबाबा ऐकत नाहीत. पण गुरुवारी दि. २३ एप्रिलला रात्री मी साईबाबांच्या फोटो जवळ बसून प्रार्थना केली की, देवा, आता अंत पाहू नको, वाट पाहता पाहता असे व्हायला नको की, तुझ्यावर माझी श्रद्धाच रहाणार नाही, असे म्हणून मी रात्री झोपले. श्री साईबाबांनी सांगितलेल्या श्रद्धा व सबूरीचा प्रत्यय मला दुसऱ्याच दिवशी आला. संध्याकाळी यजमानांचा दूरध्वनी आला की, त्यांना बढती मिळाली व बदलीही झाली. परंतु बदली कुठे झाली हे कळले नाही. शनिवारी त्यांना कळले की, गुजराथ रिफायनरीला त्यांची बदली झाली. हे कळून साईबाबांच्या फोटो जवळ बसून मी कितीतरी वेळा आभाररूपी नमस्कार केला. घरात आनंदी वातावरण निर्माण झाले. अशा रितीने साईबाबांनी आमची सर्वांची मनोकामना पूर्ण केली. त्यांच्या चरणी श्रद्धेने जाणारा कधीच विन्मुख होत नाही, याचा अनुभव मला आला.

बाबांच्या कृपेने बरा झालो

— श्री. अरविंद रा. मळेकर
ए-६/५-४७ प्रसन्नप्रभा,
जीवन बीमानगर,
बोरीवली (पश्चिम),
मुंबई-४०० १०३.

मी १९८३ पासून मूत्राशयाच्या (किडणी) त्रासामुळे आजारी होतो. अनेक डॉक्टर इवली जानेवारी १९८७ मध्ये माझ्या दोन्ही किडण्या काम करेनाशा झाल्या व डायालेसीसवर रहाणे भाग पडले.

डॉक्टरांनी आम्हाला दोनच उपाय सांगितले, एक डायालेसीस व दुसरा किडणी सुखालान्तेश्वर. हे ऐकून मी मनात अतिशय दुखी झालो. डायालेसीस हा तात्पुरता अवश्यत्या उक्काय! आणि किडणीदाता मिळणे व ती माझ्या रक्तगटास बरोबर जुळणे, हे कठोर. मी मनोमन श्री साईबाबांची प्रार्थना करीत असे. माझे काही नातेवाईक किडणी दान करण्यास तयार होते. परंतु त्यांचा रक्त गट जुळत नक्तता. अचानक एक माझ्या माझा मोठा भाऊ आला व माझी एक किडणी देतो, तू काळजी करू नकोस, मला म्हणाला.

माझी एक काळजी मिटली. प्रथम दोघांच्या रक्तगटाची तपासणी केली. दोघांचा रक्त जुळून आला. त्यानंतर भावाच्या अनेक चाचण्या, तपासणे झाले.

२७ मार्च १९८७. विलेपार्ले येथील नानावटी हॉस्पिटलमध्ये ऑपरेशनची तारीख. साईकृपेमुळे वेळेवर सर्व पैशांची मदत सुध्दा मिळाली. दोघांचे ऑपरेशन झाले.

मी मनोमन साईबाबांचे स्मरण करीत असे. त्यांचा एक फोटो सुध्दा माझ्यासोबत हॉस्पिटलमध्ये होताच, माझी पत्नीसुध्दा देवावर व साईबाबांवर श्रद्धा असलेली. तिने मीली उड्ही अगदी प्रथम पासूनच आमच्या अंगाला लावण्यास ठेवलेली. त्यामुळे घ्याबरिस्कूट पार पडले. आम्ही एकवीस दिवसांत सुखरूप घरी आलो.

कृती आत्मावर मला आठवड्यातून दोन दिवस रक्त तपासणीस जावे लागते. क्रियेटिनीन् (Creatinine) म्हणून एक तपासणी महत्वाची असते. रक्तात तो घटक जास्त-वाढला तरी ते किडणी काम न करण्याचे लक्षण समजले जाते.

एक दिवस अचानक क्रियेटिनीन् घटक १.४ वरून ५.९ झाला. डॉक्टर सुद्धा घाबरूसे व मला ताबडतोब हॉस्पिटलमध्ये अऱ्डमिट होण्यास सांगितले. आठशे झाज्याचे एक या प्रमाणे चार इंजिक्शन्स लिहून दिली. परत दोन-चार चाचण्या लावण्यास सांगितल्या. हे ऐकून मी तर पूर्ण गोंधळून गेलो.

डॉक्टरांनी त्याच दिवशी पुन्हा रक्त तपासणी करण्यास सांगितले. मी डॉक्टरांना सांगितले की, कदाचित जुना रिपोर्ट चुकीचा असावा. कारण दोन दिवसांच्या अंतराने घटकाचे प्रमाण इतके वाढणे शक्य नाही. आम्ही परत रक्त तपासले. मी रक्त

कुणीच आमचे नातेवाईक तेव्हाही नव्हते आणि आजही नाहीत. आम्ही दोघेही भाऊ रङ्ग लागलो.

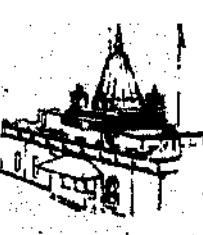
त्या दिवसांत स्व. दामुअण्णा मालवणकरांची नाटक कंपनी इन्दूरला आपले नाटक घेऊन आली होती. त्यात आमचे गावचे श्री. विधाते पण होते. गावो गावी आणि अधिकांश ते मुंबईलाच राहायचे. त्यामुळे ते श्री साईबाबांचे भक्त होते. दामुअण्णांच्या नाटक कंपनी (भारती थिएटर्स) मध्ये पण बाबांची पूजा व्हायची. तर त्या कंपनीत काम करणारे आमच्यो गावचे श्री. विधाते यांना आमच्या घरचा पत्ता माहीत होता. म्हणून ते आम्हाला भेटावयास आले. घरी आल्यावर त्यांनी जेव्हा आमच्या आईची तब्येत व घरचं सर्व वातावरणं बघितलं तेव्हा आम्हा दोघा भावांना धीर देवून, श्री साईबाबांचा धावा करावयास त्यांनी सांगितले. त्यायेळी साईबाबांचे नाव आमच्यासाठी नवीनच होते. बाबांचा फोटो पण कधी बघितला नव्हता. तरी पण नुसती उद्बत्ती लावून आम्ही दोईं भावांनी सारखा बाबांचा नामजप सुरु केला. रात्रभर किती वेळ आम्ही बाबांचे नाव घेत बसलो, आम्हालाच माहीत नाही. आईच्या आवाजाने आमचे ध्यान तुटले. आईने हळू आवाजात आम्हा दोघा भावांना जवळ बोलाविले. 'भाऊ आता मला बरं वाटतंय, कोणतं औषध दिलंस रे!' इतके बोलून आई शांतपणे झोपली. ती अगदी सकाळी ४-५ वाजताची वेळ होती.

आईची झोप ११-१२ चे सुमारास उघडली. आईने जे सांगितले, ते ऐकून आम्ही भावविभोर झालो. शोजारी आमची आजी (आईची आई) पण होती. आईने सांगितले, "एक पांढरेशुभ्र कपडे घातलेला बाबा, त्याच्या डोक्याला कपडा बांधलेला होता, तो आल्या आणि मोठ्या आवाजात त्याने 'रुक जाव—रुक जाव' असा आदेश दिला. बस तेव्हा पासून मला बरं वाटायला लागलं. आजी म्हणाली, 'बेटा, हे तुझे दोघेही मुलगे रात्रभर साईबाबांचा धावा करीत होते. तेच साईबाबा असतील. आपण बघितलं नाही. पण तुला दिसलेले बाबा साईबाबाच असतील.'

त्यानंतर आईची तब्येत झपाट्याने सुधारत गेली. डॉक्टरांना पण आश्चर्य वाटले. ते म्हणाले, सिस्टर तुमची तब्येत सुधारली, ती फक्त देवाच्याच कृपेने! त्या क्षणापासून आम्ही सर्व साईबाबांचे निस्सिंह भक्त झालो. बाबांचा एखादा फोटो मिळावा, अशी तीव्र इच्छा होती. ती पण बाबांनी पूर्ण केली. तो प्रसंग पण चमत्कारिक आहे.

आम्ही दर महिन्याला घरात लागणारे किरणा सामान आणतो. तो गुरुवारचा दिवस होता. किरणाचे सामान आणले. घरी सर्व सामान सोडले, तो एका पुऱ्यात साईबाबांचा रंगीत फोटो मिळाला. कुळकणी नावाच्या कुण्या कलाकाराने काढलेला तो छापील फोटो आहे. त्या फोटोखाली शिरडीचे श्री साईबाबा लिहिलेले असल्यामुळे हेच ते साईबाबा याची आम्हाला ओळख पटली. फोटो बघितल्यावर आईने सुद्धा हेच ते बाबा मला आजारपणात दिसले, असे सांगितले. अशा प्रकारे तो बाबांचा आलेला फोटो आजही आमच्या पूजेत आहे.

या प्रसंगानंतर मी सर्वप्रथम १९६० ला साईबाबांच्या दर्शनास शिरडीला गेलो. ती

माझी पहिली शिरडी यात्रा

श्री. वासुदेव यशवंत ठाकूर

१३ महू नाका,

साईनाथ उत्सव समिति,

इन्दूर-४५२ ००२.

सध्या माझे वय ५०च्या घरात आहे. सन १९५४ पासून मी समर्थ साईबाबांची पूजा-आराधना करीत आहे. वयाच्या १० व्या वर्षापासून ते आजपर्यंत क्षणो-क्षणी अन् पदो-पदी श्री साईबाबांनी मलाच नाही, माझ्या सर्व कुटुंबियांना सांभाळले, सावरले आहे. आणि आजही त्यांचेच कृपेने माझे जीवन सुरळीत-सुरक्षित चालले आहे. बाबांचे नेहमी स्मरण व्हावे म्हणून मी माझ्या मुला-मुलींचे नाव क्रमशः साईकुमार, श्रद्धा, भवित, सबूरी असे ठेवले आहे.

अशा माझ्या जीवनाधार बाबांचे प्रथम शिरडी दर्शन मी १९६० ला घेतले आणि १९६० पासून ते आजपर्यंत मी दरवर्षी शिरडीस जातो— नाही, मला शिरडीस बाबाच नेतात.

तो प्रसंग माझ्या जीवनात मी कधीही विसरणार नाही. त्यावेळी मी १० वर्षांचा असेन. ५ वीत मी शिकत होतो. माझे वडील जेव्हा मी ३ वर्षांचा होतो, तेव्हाच वारले. माझी आई, मी व माझ्या वडीलबंधुच्या पालन-पोषणासाठी आमचे गाव कारंजा (जिल्हा अकोला) सोडून इन्दूरला नसींग ट्रेनिंग साठी आली. ट्रेनिंग झाल्यावर इन्दूरलाच आई सरकारी दवाखान्यात सिस्टर म्हणून नोकरीस लागली. आम्ही दोघे भाऊ इन्दूरला आईजवळ राहू लागलो. अशातच जेव्हा मी १० वर्षांचा होतो, तेव्हा आई आजारी पडली. दवाखान्यातच आई नोकरीस होती म्हणून औषधपाण्याची काहीच उणीच नव्हती. पण आईच्या तब्येतीत काहीच सुधार होत नव्हता. आईला रक्त जाण्याची तक्रार होती, रक्त जाण काही केल्या बंद होईना. कितीतरी डॉक्टर, वैद्यांना दाखविले पण काहीच फायदा झाला नाही.

आणि एका दिवशी..... आईने आम्हा दोघा भावांना जवळ बोलाविले. पलंगाजवळ आम्ही दोघेही आईशेजारी बसलो. अगदी हळू आवाजात आई म्हणाली, “भाऊ, मला वाटत, आता आपली सोबत राहणार नाही. तुम्ही दोघे फार लहान आहात रे, पण काय करणार, बाळांनो, सांभाळून राहा, भांडू नका, नीट शिका. हे बघा, माझे दोन्ही पाय सुन्न झाले आहेत. हा सुन्नपणा वाढत वाढत छातीजवळ येताच्य हृदय बंद होईल, अस वाटत, आता वेळ नाहीय. आई दवाखान्यात असल्यामुळे तिला सर्व समजत होत, आम्ही ज्या घरात त्यावेळी रहात होतो, ते घर फार मोठ्या डॉक्टरांचे होते आणि त्यावेळचे सुप्रसिद्ध डॉ. गणपतराव बायस तिथेच रहायचे, त्यांचेजवळ आम्ही गेलो, त्यांनी पूर्वी पण आईला बघितले होते. ते आले, त्यांनी आईला बघितले. पण बोलले काहीच नाही. या एवढ्या मोठ्या जगात आम्हाला आईचाच काय तो आधार. इन्दूरला

कुणीच आमचे नातेवाईक तेव्हाही नव्हते आणि आजही नाहीत. आम्ही दोघेही भाऊ रङ्ग लागलो.

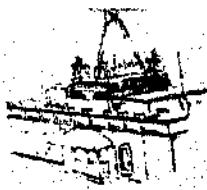
त्या दिवसांत स्व. दामुअणणा मालवणकरांची नाटक कंपनी इन्दूरला आपले नाटक घेऊन आली होती. त्यात आमचे गावचे श्री. विधाते पण होते. गावो गावी आणि अधिकांश ते मुंबईलाच राहायचे. त्यामुळे ते श्री साईबाबांचे भक्त होते. दामुअणणांच्या नाटक कंपनी (भारती थिएटर्स) मध्ये पण बाबांची पूजा व्हायची. तर त्या कंपनीत काम करणारे आमच्यो गावचे श्री. विधाते यांना आमच्या घरचा पत्ता माहीत होता. म्हणून ते आम्हाला भेटावयास आले. घरी आल्यावर त्यांनी जेव्हा आमच्या आईची तब्येत व घरचं सर्व वातावरण बघितलं तेव्हा आम्हा दोघा भावांना धीर देवून, श्री साईबाबांचा धावा करावयास त्यांनी सांगितले. त्यावेळी साईबाबांचे नाव आमच्यासाठी नवीनच होते. बाबांचा फोटो पण कधी बघितला नव्हता. तरी पण नुसती उद्बत्ती लावून आम्ही दोर्घा भावांनी सारखा बाबांचा नामजप सुरु केला. रात्रभर किती वेळ आम्ही बाबांचे नाव घेत बसलो, आम्हालाच माहीत नाही. आईच्या आवाजाने आमचे ध्यान तुटले. आईने हळू आवाजात आम्हा दोघा भावांना जवळ बोलाविले. 'भाऊ आता मला बरं वाटतंय, कोणतं औषध दिलंस रे!' इतके बोलून आई शांतपणे झोपली. ती अगदी सकाळी ४-५ वाजताची वेळ होती.

आईची झोप ११-१२ चे सुमारास उघडली. आईने जे सांगितले, ते ऐकून आम्ही भावविभोर झालो. शेजारी आमची आजी (आईची आई) पण होती. आईने सांगितले, "एक पांढरेशुभ्र कपडे घातलेला बाबा, त्याच्या डोक्याला कपडा बांधलेला होता, तो आल्या आणि मोठ्या आवाजात त्याने 'रुक जाव—रुक जाव' असा आदेश दिला. बस तेव्हा पासून मला बरं वाटायला लागलं. आजी म्हणाली, 'बेटा, हे तुझे दोघेही मुलगे रात्रभर साईबाबांचा धावा करीत होते. तेच साईबाबा असतील. आपण बघितलं नाही. पण तुला दिसलेले बाबा साईबाबाच असतील.'

त्यानंतर आईची तब्येत झापाट्याने सुधारत गेली. डॉक्टरांना पण आश्चर्य वाटले. ते म्हणाले, सिस्टर तुमची तब्येत सुधारली, ती फक्त देवाच्याच कृपेने! त्या क्षणापासून आम्ही सर्व साईबाबांचे निस्सिंम भक्त झालो. बाबांचा एखादा फोटो मिळावा, अशी तीव्र इच्छा होती. ती पण बाबांनी पूर्ण केली. तो प्रसंग पण चमत्कारिक आहे.

आम्ही दर महिन्याला घरात लागणारे किराणा सामान आणतो. तो गुरुवारचा दिवस होता. किराणाचे सामान आणले. घरी सर्व सामान सोडले, तो एका पुऱ्यात साईबाबांचां रंगीत फोटो मिळाला. कुळकर्णी नावाच्या कुण्या कलाकाराने काढलेला तो छापील फोटो आहे. त्या फोटोखाली शिरडीचे श्री साईबाबा लिहिलेले असल्यामुळे हेच ते साईबाबा याची आम्हाला ओळख पटली. फोटो बघितल्यावर आईने सुद्धा हेच ते बाबा मला आजारपणात दिसले, असे सांगितले. अशा प्रकारे तो बाबांचा आलेला फोटो आजही आमच्या पूजेत आहे.

या प्रसंगानंतर मी सर्वप्रथम १९६० ला साईबाबांच्या दर्शनास शिरडीला गेलो. ती

साईबाबांची विशाल भव्य-दिव्य मूर्ती पाहून कितीतरी वेळपर्यंत मला गहिवरुन आलं. डोळ्यातून अश्रूधारा वाहू लागल्या. शिरडीतून परत जावेसे वाटेना.

त्यानंतर मी माझ्या मित्रांबरोबर इन्दूर ते शिरडीचा पूर्ण प्रवास सायकलने केला. पुढे १९५८ पासून इन्दूरला आम्ही श्री साईबाबांचा महोत्सव सुरु केला. हा इन्दूरचाच नव्हे तर मध्यप्रदेशातील प्रथम बाबांचा उत्सव होता. संभवतः पूर्ण भारतात हा इतका मोठा उत्सव, जो लागोपाठ एक महिना ते दिड महिन्यापर्यंत चालणारा प्रथम उत्सव होता. त्याला ३० वर्ष पूर्ण झाली. त्या महोत्सवाचा इतिहास, त्यात घडलेल्या घटना पण चमत्कारिक आहेत. पुढे श्रीसाईची इच्छा झाल्यास श्री साईलीला मध्ये साईभक्तांसाठी लिहावयाचा विचार आहे, तो बाबांनीच पूर्ण करावा.

बाबांच्या कृपेने खोली मिळाली

— कु. शुभांगी सु, दैद्य
इर्षा सदन, राजाजी पथ,
रामनगर, डॉबिवली (पूर्व).

साईलीलेत आतापर्यंत मी अनेकांचे अनुभव वाचले आहेत. साईबाबांच्या अद्भूत चमत्काराचे किस्सेही ऐकले आहेत. परंतु स्वानुभव पाठविण्याचे परमभारय मला प्रथमच लाभले. बाबांजवळ आपण एखादी गोष्ट मागितली व ती आपल्याला मिळाली नाही, असे कधीच होत नाही. मात्र त्यासाठी आपल्याजवळ श्रद्धा व सबुरी असावी लागते, मलाही याचा प्रत्यय आला आहे.

प्रथम आम्ही डॉबिवली येथील रेल्वे क्वॉर्टर्समध्ये रहात होतो. रेल्वेक्वॉर्टर्सचे मासिक भाडे फारच होते. त्यात आमचे कुटुंब मोठे. त्यामुळे आम्हाला ते भाडे फारच जड वाढू लागले. आम्हाला डॉबिवलीतच नवी खोली घ्यायची होती. परंतु हाती पैसा नसल्याने आम्ही काहीच करु शकत नव्हतो. तेथे रहाण्यावाचून आमचा काही इलाजच नव्हता. तेव्हा मी बाबांना विनंती केली की, बाबा आम्हाला डॉबिवलीतच खोली मिळू दे !

त्याप्रमाणे श्रीबाबांनी माझी इच्छा पूर्ण केली. माझ्या बाबांचे मित्र श्री. सोषारकर व श्री. गोरख कोळी यांनी आम्हाला खोली घेण्यासाठी पैशाची मदत केली. या दोघांच्या रूपाने प्रत्यक्ष बाबाच आमच्या मदतीला उभे राहिले. त्यांनीच आम्हाला ही खोली मिळवून दिली. खरोखर मला पुन्हा एकदा सांगावेसे वाटते की, ही खोली केवळ आम्हाला साईकृपेनेच मिळाली. अन्यथा आम्ही कधीही डॉबिवलीत खोली घेऊ शकलो नसतो.

साईबाबांची आमच्या घराण्यावर सदैव कृपा आहे. त्यांनीच आम्हाला अनेक संकटांतून तारले आहे. अशा या श्री साईना आम्हा सर्व कुटुंबियांचे शतशः प्रणाम,

बाबांची कृपा

— सुनंदा म. उगवेकर
१/२१ कोँडाजीची चाळ,
जेरबाई वाडीया रोड,
परेल, मुंबई-१२.

‘साईबाबा’ हे नात्र माहीत होत. कुठे कुठे फोटोही पाहिला होता. कधी कधी प्रसादही मिळत होता. पण शिर्डीला जाण्याचा योग जुळून आला नव्हता. म्हणतात ना! संकटात पडल्याशिवाय माणसाला देव आठवत नाही. माझांही तसेच झालं. मी तेरावीत असताना दिवाळी नंतर कॉलेजमध्ये जायला लागले, पण पहिल्याच दिवसापासून मला कसंतरी व्हायला लागलं. पहिल्यांदा त्याचं काही वाटलं नाही पण नंतर नंतर तर मी कॉलेजला जाऊन देखील एक लेक्चरही बसू शकत नव्हते. अंग कापायचे, हात पाय दुखायचे, लेक्चर चालू असतानाच मी तशीच वर्गाच्या बाहेर निघून यायचे. कॉलेजमध्ये मला फारच त्रास व्हायचा. प्रथम डॉक्टरी उपाय केले, सर्जनला दाखविले, हॉस्पिटलमध्ये तपासणी केली, पण कोणालाच आजार कोणता हे सांगता आले नाही. त्यातेच परीक्षा आली. तेरावीची परीक्षा मी मुख्याध्यापकांच्या केबीनमध्ये वटीचररुमध्ये दिली. परमेश्वर कृपेने पास देखील झाले. घौढावीला देखील पुन्हा तसेच व्हायला लागले. पहिल्या सत्रात मी कॉलेजला जवळ जवळ गेलेच नाही व परिक्षाही दिली नाही. डॉक्टरी उपाय चालूच होते. तसेच कोणी काही सांगत होते म्हणून इतरही उपाय चालू होते. परंतु परिस्थितीत काहीच सुधारणा नव्हती.

एक दिवस मी आमचे शोजारी श्री. घरत यांच्या जवळ ‘साईलीला’ मासिकाचा अंक पाहिला. त्यांनीच नंतर मला दादर येथील कार्यालयात नेले व मी देखील ‘साईलीला’ सुरु केले. त्यात इतरांना आलेले अनुभव वाचले व मी म्हटलं, साईबाबा मला लवकर बरं करा. त्यानंतर मी फेब्रुवारी महिन्यात शिर्डीला जाऊन आले. साईकृपेने दर्शन व्यवस्थित मिळाले. त्यानंतर कॉलेजमध्ये व्यवस्थित बसू लागले. साईबाबांच्या चरणाजवळ सगळं सोडून आले होते ना! खरं आहे—

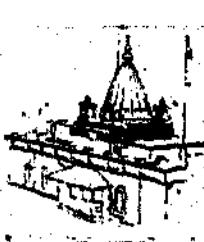
शरण मज आला आणि वाया गेला।

दाखवा दाखवा ऐसा कोणी ॥

श्री साईबाबांचे बोल मी स्वतः अनुभवलेले आहेत. त्यानंतर मी परीक्षा दिली आणि बाबांच्या कृपेने आज मी बी.कॉम्प्यूटर तिसऱ्या व शेवटच्या वर्षासाठी अँडमिशन घेतले आहे.

बाबांच्या चरणी नतमस्तक होऊन एकच मागण आहे की, अशीच आमच्यावर कृपादृष्टी ठेवा.

पुनर्शेच त्या भक्तवत्सल साई माझलीस कोटी कोटी नमस्कार,

साई तारी त्याला कोण मारी

श्री. सदानन्द अर्जुन पावसकर

ओ-५, विविध नगर, कांजूर फ्लिले रोड,
कांजूर मार्ग, मुंबई-४०० ०७८.

मी व कुटुंबातील आम्ही सर्व साईमाऊलीचे भक्त आहोत. साईमाऊलीवर आमची नितांत श्रद्धा आहे. साईमाऊली भक्ताच्या हाकेला धावून येते. त्याचे प्रत्यंतर आम्हाला क्षणोक्षणी येते. साईचे आम्हा सर्व कुटुंबावर कृपाछत्र आहे. साईमाऊलीने अशाच कठीण प्रसंगातून आम्हाला तारले. याची आठवण झाली तरी अंगावर शहारे येतात. तो अनुभव साईमाऊलीच्या कृपेने पुढे देत आहे.

१५ ऑक्टोबर १९८६ या दिवशी माझी पत्नी सौ. सुरेखा हीस सकाळी ८ वाजल्यापासून प्रसूतीवेदना सुरु झाल्या. तेव्हा आम्ही तिला वाडीया हॉस्पिटलमध्ये घेऊन गेलो. तिला साईमाऊलीची उदीही लावली. परंतु डॉक्टरने सांगितले की, तुमची पत्नी बाळंत होईल असे वाटत नाही. तिला परत घरी घेऊन जा. परंतु तिचे पोट दुखण्याचे वाढत गेले. डॉक्टरांनी काहीच लक्ष दिले नाही. तिला घरी घेऊन आलो. तिची अवस्था फार कठीण झाली. पोटातील वेदनांमुळे ती सारखी तळमळत होती. तिला साईबाबांची उदी पाण्यातून व पोटास लावण्यास दिली व मोठी माणसे जे जे उपाय करण्यास सांगतील ते ते उपाय करु लागलो. त्यामुळे थोड्या वेदना कमी झाल्या.

परंतु रात्री ८ वाजता तिची अवस्था जास्त झाली. म्हणून तिला जवळील खाजगी रुग्णालयात (नेरुरकर हॉस्पिटल) अऱ्डमिट केले. तिला डॉक्टरने इमर्जन्सी केस म्हणून रुग्णालयात अऱ्डमिट करून घेतले व दोन तासामध्ये, म्हणजे रात्री १० वाजता बाळंत होईल, असे सांगितले. परंतु बाळंत होण्याची काही लक्षणे दिसत नव्हती. पत्नीची तडफड जास्त वाढत होती. ती सारखी ओरडून म्हणायची, 'माझे पोट फाडा.' सारखे ओरडून पत्नीचा गळा सुकून गेला होता. डॉक्टरही विचारात पडले. मी स्वतः पत्नी वाचण्याची आशा सोडून दिली होती. परंतु साईबाबांवर विश्वास होता. शेवटचा आधार व उपाय म्हणून, आईकडे साईबाबांची उदी देऊन, पत्नीला खाण्यासाठी व पोटास लावावयास सांगितले. साईबाबांकडे मी एक मागणे मागितले, 'काही होवो परंतु माझ्या पत्नीला कोणत्याही परिस्थितीत सुखरूप वाचवा' आणि साईबाबांचा मनोमनी धावा करण्यास सुरुवात केली. साईबाबा भक्ताच्या हाकेला त्वरित धावून आले व गुरुवार दिनांक १६ ऑक्टोबर १९८६ ह्या दिवशी पहाटे ठिक दोन वाजून सव्वीस मिनिटांनी पत्नी सुखरूप बाळंत झाली व कन्या रत्नाचा लाभ झाला. अशाप्रकारे साईबाबांनी १९ तासांच्या यम यातनेतून पत्नीची सुखरूप सुटका केली. माझ्या पत्नीस मृत्यूच्या दाढेतून सहीसलामत बाहेर काढले.

अशीच कृपादृष्टी सदैव माझ्यावर, माझ्या कुटुंबावर व सर्व साईभक्तांवर राहो, हीच साईचरणी नम्र प्रार्थना. अशा कृपाळू साईमाऊलीला माझे कोटी कोटी प्रणाम!

साई कृपा

- सौ. सीता कुलकर्णी

एम.ए.

१३५३, शुक्रवार पेठ, पुणे-४११००२.

काय! काय सांगता हे बडवे साहेब, मला तरी हे ऐकून सारंच आश्चर्य वाटत आहे. विश्वासच बसत नाही या शब्दावर की तुम्हास सर्पदंश झाला होता आणि तोही जहरी सर्पने केला होता. आणि तरी देखील तुम्ही धडधाकट आहात. कृपया जरा ती सर्पदंशाची कथा सांगाल का?

सांगेन की, न सांगायला काय झालं? इति बडवे.

स्वतः श्री. बडवे शिरडीच्या साईबाबांचे परम भक्त तथा उपासक आहेत आणि परमपूज्य कै. श्री. पेठे हे तर अखंड साईबाबांच्या चिन्तनात धुंद. त्यांची व बडव्यांची जानी दोरती, अगदी बालपणापासूनची.

या परम साईभक्त पेठे महाराजांशी अनेक वेळा मी बोललेली आहे. त्यांच्या भोवती प्रकाश पाहिलेला आहे. तथा ॐ कार दर्शन त्यांच्या शीर्ष प्रदेशी झालेले आहे. केव्हाही त्यांच्याकडे जा, ते साईबाबांचे भजन, पूजन, चिन्तन यात मग्न असलेले दिसायचे. बहुधा पहाटे त्यांची ध्यान धारणा चालत असे. साईच्या कृपेने त्यांना आत्मज्ञान झालेले होते. ध्यानात बाबा त्यांना दिसायचे. त्यांच्याशी बोलायचे. कोणाच्या कठीण समस्या असतील तर त्यांच्यावर उपाय बाबा या पेठ्यांना सांगायचे आणि मग पेठ्यांनी त्या अडचणग्रस्तांना बाबांचे मार्गदर्शन सांगायचे. त्यानुसार कार्यवाही श्रद्धापूर्वक करणा-यांच्या मनोकामना पूर्ण होतात.

श्री. बडवे हे अशांपैकीच एक श्रद्धावान भक्त आहेत. श्री. बडवे यांना वयाच्या बत्तीसाऱ्या वर्षी एका सर्पने दंश केला. तो सर्पही फार विषारी होता. सामान्य मनुष्य कल्पनेनेच घाबरून धसका घेऊन बसला असता आणि कदाचित त्यात त्याचे देहावसानही झाले असते. श्री. बडवे धीराचे गृहस्थ, त्यांनी झटपट एक दोरी घेतली, सर्पदंश झालेल्या जागेच्या वर अंदाजे चार इंच दोरी घट्ट बांधली, मुखाने साईबाबांचा जप. चालू होताच, तसेच ते डॉक्टरकडे गेले. डॉक्टरांनी उपाय योजना केली. तात्कालिक बरे वाटल्यासारखे झालेही. पण शरीरावर झालेला सर्पदंशाचा परिणाम पूर्णपणे नष्ट झाला नाही. मधून मधून काहीना काही होत राहायचे. एकदा त्यांना एकाएकी हालचालच करता येईना. पॅरालिसिस प्रमाणे अवस्था होऊ लागली.

नाम जप अंतरात चालू होतेच. श्री. बडवे यांचा बिझिनेस फार जोरात होता आणि शरीर तर अकार्यक्षम होऊ लागले. त्यामुळे बिझिनेस चालविणे तापप्रद होऊन बसले. त्यायोगे पैशांचा घाटा होऊ लागला. पण श्री. बडवे यांची साईबाबांवरील श्रद्धामात्र कृमी झाली नाही. कोणी हळ्हळ व्यक्त केली तर ते म्हणत बाबांच्या मनात असेल तसे होईल.

अनेक औषधोपचार झाले. ज्योतिषी झाले. मांत्रिक झाले. सारे काही झाले पण गुण म्हणून नाही. अखेर पेठे यांना सल्ला विचारला. पेठेनी ध्यानात पाहिले. त्यात मृत्यू योग नाही असे स्पष्ट आले. पण पोरगी उभी राहिली की योग्य औषध मिळेल. गुण येईल. भिण्याचे कारण नाही. हे सारे पेठ्यांना बाबांनीच सांगितले होते. ते त्वरित पेठ्यांनी बडव्यांना स्वतः सांगितले.

उपाय चालूच होते. डॉक्टर लोक निरनिराळे प्रयोग करीत होते. अद्याप गुण येत नव्हता. एक दिवस मोठी मजा झाली. श्री. बडव्यांनी त्यांची मुलगी उभी राहिलेली पाहिली. तिचे नाव ललिता होते. श्री. बडव्यांना खूप आनंद झाला. त्यांनी हाका मासून सांगितले, 'आपली ललिता उभी राहिली. आता बाबांच्या कृपेने मला चांगलं औषध मिळेल. मी बरा होईल' वगैरे.

पेठ्यांना दृष्टांत झाला 'एकात एक दोन औषधी मिसळून दिली की बडव्यांना बरे वाटेल.'

त्याच दिवशी सायंकाळी बडव्यांचे परम स्नेही डॉक्टर त्यांच्याकडे आले. त्यांनीच श्री. बडव्यांना अनेक उपाय केले होते. पण अद्याप यश प्राप्ती झाली नव्हती. अखेर डॉक्टरसाहेबांनी अनेक ग्रंथ अभ्यासले. त्यात त्यांना हुकमी औषध योजना मिळाली. त्यात दोन प्रकारच्या वनस्पतींचा काढा तयार करावयाचा व तो सकाळ संध्याकाळ दोन वेळेस एक महिनाभर घ्यायचा असे होते. सकाळी बाबांची आज्ञा व सायंकाळी प्रत्यक्ष त्या आज्ञेची प्रचीति. बाबांना वंदन करून बडव्यांनी महिनाभर औषध घेतले, आणि बडवे कार्यक्षम झाले.

बाबांची उपासना चालूच होती. बराच काळ लोटला. बन्याच बन्या वाईट घटना घडल्या, त्यात काही झंझावातही होते, पण बाबांच्या कृपेने सारे काही निवाले. बडव्यांचं एकच पालूपद असे, ज्या बाबांनी येथवर आणले, तेच सारं कडेला लावणार. पुनः एकाएकी बडव्यांची प्रकृती बिघडली. आसन्न मरण स्थिती प्राप्त झाली. उपाय चालूच होते. पण प्रकृति मात्र चिंताजनकच होती.

श्री. पेठे ध्यान स्थितीत असताना त्यांना बाबांनी सांगितले, 'त्याला मागे सर्पदंश झाला होता, तेव्हा त्याचाच त्याला हा पुनः पुनः त्रास होतोय. त्याला सर्पापासून तयार केलेलेच औषध द्यायला पाहिजे. म्हणजे तो पूर्ण बरा होईल.'

पेठ्यांनी त्वरीत बडव्यांकडे धाव घेतली. बाबांची आज्ञा निवेदन केली. बंडव्यांना विचार पडला, सापापासून आणि औषध! सर्वांनाच नवल वाटले. आणि हे औषध कुठे मिळणार? असो. बाबांनीच औषध शोधलय, तेच आणून देणार आणि मी बरा होणार. क्षणभर विचार चमकून गेला. चेहरा प्रफुल्लीत झाला आणि परिचित आवाज कानावर आला, 'Please don't worry about your disease. I found a good medicine'. बोलणारे बडव्यांचे मित्र आणि डॉक्टरच होते. ते नुकतेच जर्मनीत जाऊन आले होते. त्यांनी संशोधनपूर्वक अनेक औषधीचे प्रात्यक्षिक ज्ञान मिळविले होते. त्यात सर्पापासून एक औषध तयार केले होते. बडव्यांची केस त्यांना पूर्ण झाल होती. म्हणून सर्पापासून बनविलेल्या औषधाची उपाययोजना केली आणि बडवे

आजारापासून पूर्ण बरे झाले.

आज ते जवळ जवळ पंचाहत्तरीच्या घरात आहेत. पण बाबांच्या कृपेने त्यांची कार्यक्षमता चाळीशीच्या तरुणास लाजवील अशी आहे.

त्यांना साईबाबांच्या कृपेचे अनेक अनुभव आलेले आहेत.

श्रद्धेचे फळ

सौ. अंजली अनिल धारुरकर

द्वारा— शि.द. रंगदाळ

हुबळीकर बिलिंग, बाशी,

जि. सोलापूर-४१३४११.

तो दिवस अगदी माझ्या लक्षात राहण्यासारखा आहे. त्या दिवसामुळेच माझी साईबाबांच्या वरील भक्ती द्विगुणीत झाली. मी, माझी बहिण, आई व आत्या आम्ही चौधी आमच्या नातेवाईकांच्याकडे सहज गेलो होतो. तिथे त्यांच्याकडे नुकत्याच सुरतहून आणलेल्या काही साड्या होत्या. त्या आम्हाला फार आवडल्या व लगेच त्यातील २००/२०० रु. च्या दोन साड्या आम्ही घरी घेवून येत होतो. वाटेत पाऊस लागल्याने, आम्ही लगेच ऑटोरिक्षा केली. पण पावसामुळे व रात्रीची वेळही असल्याने, शिवाय जवळ माझी व माझ्या बहिणीची लहान मुलं असल्याने, आम्ही पट्कन रिक्षात बसलो व घरी आल्यावरही पट्कन पैसे देवून घरात आलो. ऑटोचा नंबर वगैरे पाहण्यास सुचलेही नाही. घरात आल्यावर १०/१५ मिनिटांनी साड्यांची आठवण माझ्या आत्यांना झाली. पाहतो तर काय, साड्याच नाहीत. त्या रिक्षातच विसरलो होतो. रिक्षा तर केहाच निघून गेलेली. अंधारात रिक्षावाल्याचा चेहराही नीट पाहिलेला नक्ता. आता रिक्षावाल्याला कसे शोधावे? लगेच मी व माझी बहिण आम्ही माझ्या काकांच्या दुकानी गेलो. त्यांनी वर्णन विचारले, पण काहीच सांगता येईना. आम्ही दोघीही बाबांचा धावा करत होतो. घरी आई व आत्याही बाबांचाच धावा करत होत्या. फार शोधाशोध केली. काकांनी सगळीकडे माणसं पाढविली, पण काहीच उपयोग झाला नाही, आम्ही निराश होवून घरी आलो. १०॥ वाजता माझा छोटा भाऊ आला. तो म्हणाला, मी शेवटचा प्रयत्न करून पाहतो, कारण ११ वाजता सर्व रिक्षा स्टॅडवर जमा होतात, तिथे जावून पाहतो. तो स्टॅडवर गेला. तिथे एका रिक्षावाल्याने त्याला काय आहे? म्हणून विचारले, त्याने सर्व सांगितले. तेव्हा रिक्षावाला लगेच म्हणाला, “दोन साड्या का?” भाऊ “हो” म्हणाला. त्यावर “त्या आहेत” रिक्षावाला म्हणाला, आणि त्या साड्या पण त्याच्या रिक्षात नक्त्याच, दुसऱ्याच रिक्षात निघाल्या. तिथे भावाला नेवून लगेच त्याने साड्या काढून दिल्या. अखेर रात्री ११॥ ला आमच्या साड्या आम्हाला बाबांच्यामुळेच परत मिळाल्या.

बाबांचे जसे आम्हावर लक्ष आहे, तसेच सर्वावर राहो, हीच प्रार्थना.